Rev. J. W. Van Weelden, Jan.
Tweedsmuire Ave.,
Chatham, Ont.

JUNE 28, 1968 — No. 859 — 23rd YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

TELESKOOP

Les geleerd?

Het tragisch einde van Senator Robert F. Kennedy heeft bij sommige mensen de maat doen overlopen.

Rex Allen, een oude bekende in Hollywood en en bekende "rodeo star", die zeventien jaar in dit vak zit, heeft aan de 27th annual Midwest Horse Show in Springfield, Ill. medegedeelde, dat hij er nu van overtuigd was dat Western films een veel te goede plaats aan revolvers had gegeven. Hij nam zijn eigen revolver van zijn riem en zei: "Deze zal ik nooit meer in mijn leven omdoen."

Een dagblad in Greensboro, N.C. deelde aan zijn lezers mee, dat twee comic strips niet meer in het blad zouden verschijnen. Zij zijn "Dick Tracy" en "Little Orphan Annie". Het blad was er nu van overtuigd, dat deze twee strips geweldpleging bevorderen.

In Burnaby, B.C. zou een vertoning gegeven worden van "Sr. Valentine's Day" gangster slachting. Er belden zoveel mensen op om hun bezwaren tegen de vertoning te uiten, dat de directie besloot de vertoning geen doorgang te doen vinden.

Een department store in het westen van de U.S. heeft zijn speelgoedrevolvers onder de toonbank opgeborgen en gezegd, dat zij alleen te voorschijn worden gehaald, als de ouders er speciaal om vragen. Twee andere grote department stores in Minneapolis hebben hetzelfde gedaan, terwijl twee anderen van plan zijn het voorbeeld te volgen.

In Washington hebben zes senatoren, die eerst tegenstemden tegen een verbod van de verkoop van revolvers per post, nu verklaard er voor te zijn. De geweldpleging van de laatste tijd heeft hen van gedachten doen veranderen.

Zouden de ogen van velen thans open gaan?

★

Koop een ambulance

Het vraagstuk van de verkeersongevallen begint in Nederland zeer dringend te worden. Momenteel verliezen in Nederland per jaar 3.000 mensen het leven door een verkeersongeval, terwijl 55.000 gewond raken.

Er is thans een organisatie opgericht, die wil trachten vlugger en meer effektief hulp te bieden. Het neemt meestal veel te lang voor een ziekenauto ter plaatse van het ongeval kan komen en daarom wil men langs de hoofdwegen ambulance stations oprichten. Dit is echter een veel kostbaarder opzet dan het thans geldende systeem. Alleen al een volledig uitgeruste ziekenauto kost ongeveer $10.000. Daar komen dan de kosten van het personeel nog bij.

Men is nu bezig fondsen in te zamelen om toch tot het gewenste doel te komen. Onder de slagzin "Koop een ziekenauto en spaar uw leven" wordt een beroep op de bevolking gedaan om bij te dragen. Indien geld binnenkomt zorgen het Rode Kruis en de Rijkspolitie voor de rest. Vele banken, ondernemingen en industrieën hebben reeds hun steun toegezegd.

★

T.V. op school

De T.V. als hulpmiddel in het leslokaal wordt ook in Nederland populair. Momenteel hebben 700 scholen het in hun leerplan opgenomen. In 1966-67 waren er nog slechts 450 scholen, die van de T.V. gebruik maakten. Vooral sinds 1 februari 1968 is het aantal deelnemende scholen belangrijk gestegen. Vijf en zeventig procent van de scholen rapporteert dat het systeem zeer goed bevalt en dat zij deze wijze van onderwijs verder willen uitbreiden.

★

Meer mensen — meer voedsel

De snelle uitbreiding van de wereldbevolking spitst zich voornamelijk toe in de behoefte aan meer voedsel. Dat is eigenlijk het grootste probleem waar men mee worstelt. Men is niet zo bezorgd over de plaats waar de mensen moeten wonen als wel over het voedsel, dat men die vele nieuwe mensen moet geven.

Al geruime tijd is het International Rice Research Institute op de Philippijnen bezig met het experimenteren van een nieuwe rijstsoort. Vele Aziaten kijken hier reikhalzend naar uit. Rijst vormt voor hen de hoofdschotel en een nieuwe en grotere hoeveelheid rijst betekent voor hen een feest.

Men had een nieuwe soort rijst ontdekt, die veel beter bestand was tegen bacteria en ziekten. **Het bleek echter dat de rijst te droog was,** terwijl het oogsten van deze soort moeilijker was dan de normale soorten. Men is toen verder gaan experimenteren en het gevolg is, dat men thans de oplossing gevonden heeft. De Philippijnen zijn thans reeds aan het exporteren van deze nieuwe soort en export was voor deze eilanden in deze gehele eeuw nog niet voorgekomen. Maar andere landen zijn nu evenens bezig deze rijst zelf te verbouwen. India, Pakistan en Maleisia hebben zich met succes met de verbouw bezig gehouden. Zelfs Indonesië, dat aanvankelijk niet zo enthousiast was over deze soort rijst, is met de verbouw begonnen. De Philippijnen hebben zelfs honderden tonnen naar Zuid-Vietnam geëxporterd. De oogst is zo uitbundig, dat per hectore (2½ acre) vief or vijf ton rijst kan worden gewonnen. Dit is vooral voor het verre Oosten een zeer blijmoedig bericht.

Geest en lichaam

Waar komt kanker vandaan? Is iedereen er vatbaar voor? Is het erfelijk? Bestaat er een kans, dat de medische wetenschap er in zal slagen een treffend bestrijdingsmiddel te vinden?

Deze en dergelijke vragen vormden het onderwerp van een driedaagse conferentie van de New York Academy of Sciences, die kortgeleden in Manhattan is gehouden. Tijdens die conferentie is men tot opmerkelijke conclusies gekomen, die waard zijn nader bestudeerd te worden.

Tot nu toe is het kanker-onderzoek vrijwel beperkt gebleven tot het nagaan van biologische verschijnselen. Er zijn duizenden en duizenden dollars aan besteed, maar steeds richtte men zich op de stoornissen in het menselijk lichaam of de kanker-cellen, die in het lichaam aanwezig waren. Tot voor kort hield de medische wetenschap zich niet bezig met de mogelijkheid van een verband tussen geestelijke stoornissen en het optreden van kanker. Maar tijdens de conferentie in Manhattan heeft men zijn aandacht op die mogelijkheid wel gericht en men is tot opzienbarende, zij het voorlopige conclusies gekomen.

De voorzitter van de conferentie, die zelf professor in psychiatrie is, stelde vast dat mensen, die hun emoties onderdrukken, meer openstaan voor kanker, dan zij die dit niet doen. Vrijwel iedereen ervaart in zijn leven leed of droefheid. Er zijn mensen, die hun emoties de vrije hand laten en hun droefheid uiten. Er zijn anderen, die hun gevoelens onderdrukken. Doen zij dit, dan verstoren zij daarmee de hormonen balans in hun lichaam en stellen zij zich open voor kanker. Geest en lichaam werken zeer nauw op elkaar in en men kan de twee niet als afzonderlijke eenheden van elkaar scheiden.

Hoe komt het dan, kan men vragen, dat er zoveel mensen zijn, die hun gevoelens onderdrukken. Om een antwoord op deze vraag te vinden, moet men een stap terug gaan. Dezelfde hierboven aangehaalde professor had 80 kankerpatienten onderzocht en van hen allen heeft hij hun historie bestudeerd. Het bleek dat alle 80 een armelijke, ondankbare en mechanische relatie met hun ouders hadden gehad. Aangezien de ouders onbekwaam of onwillig waren emotioneel te reageren, hadden hun kinderen bijna vanzelf de neiging gevoed, om al hun emoties te verbergen of te onderdrukken, in plats van ruimte te geven aan hun gevoelens.

Een andere professor had uitgevonden, dat een hoog percentage van kankerpatienten leed aan een zeer sterk gevoel van hulpbehoevendheid en wanhoop. Een studie van 200 longkanker patienten en 200 andere patienten bracht aan het licht, dat de kankerpatienten veel minder in staat waren uiting te geven aan hun gevoelens. Bovendien wees een ander onderzoek uit, dat onder hen die moeite hebben met het uiten van hun gevoelens, de meeste kankerpatienten waren. Daarentegen bleek, dat Sioux Indianen, die vrijwel geen moeite hebben om zich te uiten, kanker practisch niet kennen.

Nu wilden de psypchologen en psychiaters in Manhattan niet zeggen, dat het onderdrukken van emotionele gevoelens de oorzaak van kanker is, maar zij wijzen er wel op, dat het onderdrukken van deze gevoelens dienstig is aan het verbreiden van de ziekte. Indien hun bevindingen juist blijken te zijn, dan zal waarschijnlijk de behandeling van kanker een wijziging dienen te ondergaan. In plaats van genezing te zoeken langs biologische weg, zal men waarschijnlijk meer heil zoeken in een psycho-therapeutische weg.

Dit onderwerp verdient onze aandacht. Reeds langs is komen vast te staan, dat een groot aantal ziekten verband houdt met de geestesgesteldheid van de patienten. Iedere dokter heeft een overvloed van bewijzen. Niet alleen kunnen minder ernstige ziekten een gevolg zijn van een geestesgesteldheid zoals tobben, piekeren en zwaarmoedigheid. Maar zelfs de meer ernstige kwalen, zoals ischias of arthritis, kunnen in direct verband staan of verergerd worden door de mentale houding van een patient.

Er is tegenwoordig een roep naar de bewustwording van het "kerk-zijn". Men hoort enerzijds de klacht, dat de kerk geen aansluiting meer heeft bij de mensen en anderzijds, dat de kerk anders moet worden wil zijn aanspraak maken op erkenning bij de mensen. Nog onlangs heeft de voorzitter van de board of evangelism and social action van de Presbyterian Church in Canada een dringende oproep gedaan en een hele lijst gegeven van remedies, die de kerk weer in het middelpunt van het leven zou moeten brengen.

Het zijn alle maatregelen, die bedoelen om de kerk dichter bij de mensen te brengen, om het kerkelijk standpunt aan te passen bij de moderne gedachtegang van de mens. Of men tracht de theologie meer in het gevlei te brengen van de moderne wetenschap, door het geloof aan te passen aan wetenschappelijke vindingen, in plaats van andersom.

Maar het terrein dat de psychiaters en doctoren in Manhattan betraden, zou in het bijzonder de aandacht van de kerk moeten hebben. Kan het zijn dat wij dit terrein hebben veronachtzaamd? Er wordt op verschillend terrein een opmerkelijke activiteit getoond, maar op het terrein van geest en lichaam laten wij als gelovigen, als kerk, veelal verstek gaan.

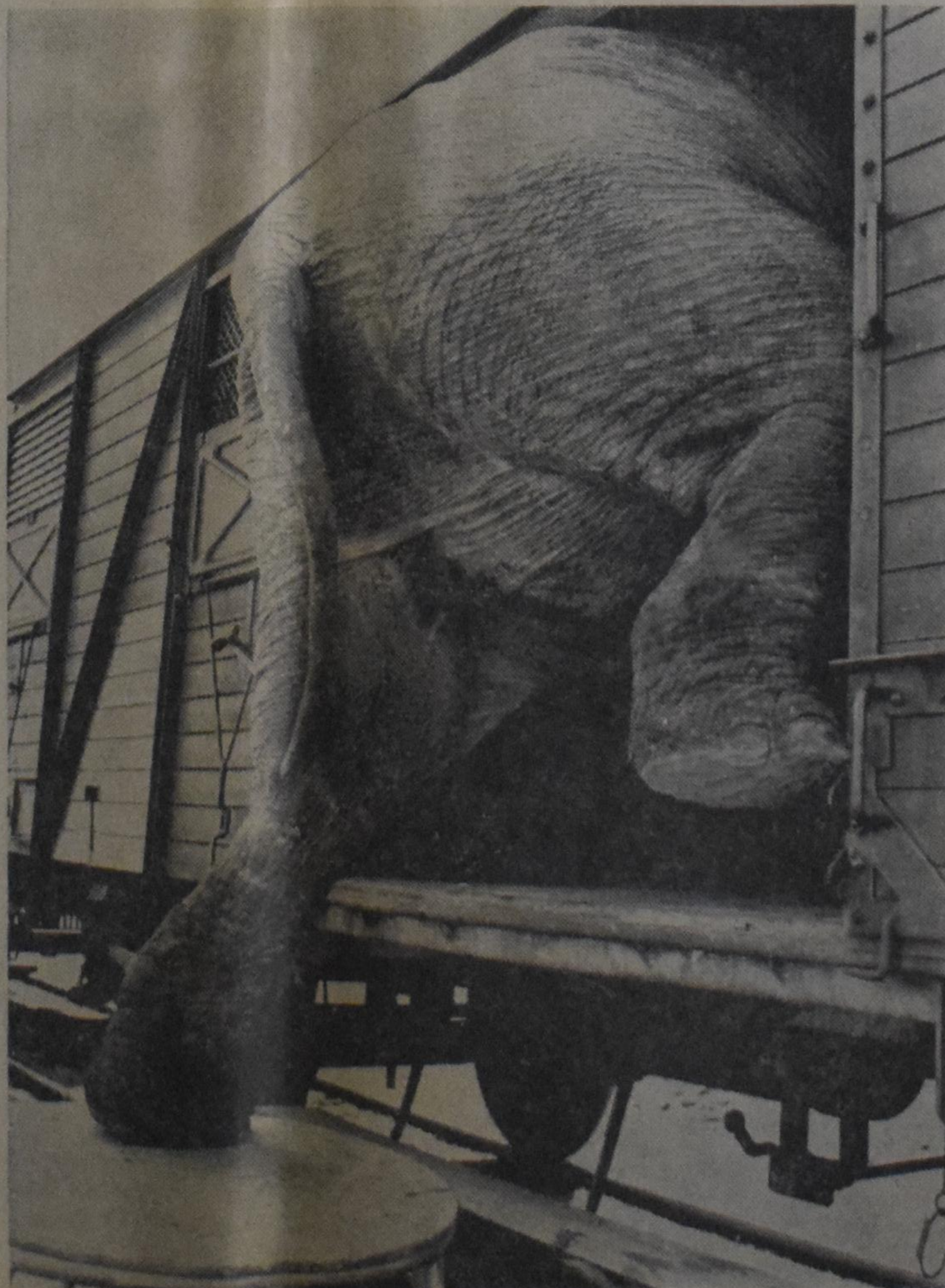
Zeker, wij zien niet over het hoofd het prachtige werk dat door instellingen als Pine Rest wordt gedaan en straks door ""Salem". Wij zijn daar zeer dankbaar voor. Het komt ons echter voor, dat een patient lang voordat hij aan Pine Rest of aan Salem toe is, al veel meer daadwerkelijke steun van zijn christelijk geloof kan ontvangen dan thans het geval is.

Het is in onze kring wat moeilijk om hierover te spreken zonder aangezien te worden voor een volgeling van de Pinkstergemeente of van Oral Roberts. Maar als we deze vooroordelen nu even opzij zetten en alleen letten op hetgeen Christus ons zelf met Zijn wonderen en met Zijn prediking heeft willen leren, dan vragen wij ons toch af in hoeverre wij het discipelschap van de Heiland beleven.

De medische mensen hebben de eerste sporen ontdekt tussen kanker en iemands geest. Wij zijn geneigd hen daarin te volgen. Wij geloven inderdaad dat die schakel bestaat, zoals die bestaat met talrijke andere ziekten. Waarom heeft Jezus de wonderen van genezing gedaan? Alleen om te laten zien wat Hij kan? Om Zijn macht ten toon te spreiden? Dat zouden wij niet graag willen beweren. Heeft Hij niet gezegd tegen de discipelen: "Gij zult groter tekenen doen?" Wat Jezus bedoelde was toch immers de verlossing van het leven, de vrijmaking ervan, zodat Hij ons als geredde, als vrijgemaakte, als los-gekochte schepselen Zijn Vader zou kunnen aanbieden. Christus' wonderen waren maar geen machtsvertoon! Het was redding! Wat Hij deed was verlos-sing, los-maken van de macht van Satan en zonde. En wat Hij deed toen Hij op aarde was, doet Hij nu nog. Dat geloven wij toch?

Laat niemand nu zeggen, dat dit de theorie is van "genezing-op-het-gebed", want dan zeggen wij dadelijk dat de klemtoon geheel anders ligt. Bij genezing-op-het-gebed kan ik niemand anders op het oog hebben dan mijzelf. Ik kan alleen maar willen zelf beter te worden, zonder er verder God in te betrekken, dan alleen om in dat zelf-beter worden mij te helpen. Maar dat is niet de manier waarop Christus Zijn wonderen

(Vervolg op pag. 2)

Er wordt nu wel gesproken over moderne treinen met veel comfort en "vlug, veilig en voordelig", maar te zien aan deze bijzondere passagier, die in Kopenhagen in de trein stapte, is het nog een toer apart om in zijn compartment te komen.

Church Announcements

CANADIAN REFORMED CHURCHES

Het Handboek 1968 van de Geref. Kerken in Nederland (Vrijgemaakt) geeft ook een overzicht van de Canadian Reformed Churches. Het aantal gemeenten bedraagt 24, waarvan één in Grand Rapids, Mich. Verdeeld over vier classes zijn de gegevens als volgt:

Ontario North heeft zes kerken plus een groep te Matheson en een huisgemeente in Montreal. Het zielental in deze classis is 2461 met vier predikanten.

Ontario South heeft 1711 zielen en vijf predikanten.

Alberta-Manitoba heeft 1346 zielen en vier predikanten.

Pacific-B.C. heeft 1449 zielen en vier predikanten.

Totaal zielental is 6967, waarvan 3073 belijdende leden zijn. Er zijn 17 predikanten en 7 vacatures.

CANADIAN REF. CHURCHES

Declined

for Orangeville, Ont., Rev. L. Selles of Chatham, Ont.

CHRISTIAN REFORMED CHURCH

Call received

from Agassiz, B.C., Rev. C. De Bree of Brooks, Alta.

Declined

for Dresden, Ont., Rev. P. De Boer of Sioux Falls, S.D.

OPEN AIR SERVICES

The Bethany Christian Ref. Church of Bloomfield, Ont., in cooperation with the Chr. Ref. Churches of Trenton and Belleville, hopes to sponsor again a series of Evangelism services in the Provincial Outlet Park.

These services will be held every Sunday in the Open Air Auditorium of the Park at 11.00 A.M. from June 30th through September 1st.

Because of this program the regular morning services in the Bethany Chr. Ref. Church of Bloomfield, Ont. will be held at 9.30 A.M. A special feature this summer will be the Open Air Bible School which will be held from July 15th through July 28th.

Several musicians have volunteered their services for the Bible School as well as for the Evangelism services.

All vacationers who are planning to visit this beautiful area in Ontario are kindly invited to attend the services.

PULPIT SUPPLY

PULPIT SUPPLY

needed for 4, 11, 18, 25 of August. Christian Reformed Church Peterborough, Ont. Contact Mr. C. J. Stammis, R.R. 4, Peterborough, Ont. Phone 292-9678.

Synode-indrukken

1

Terwijl ik dit schrijf, heeft de Synode 1968 van de C.R.C. haar eerste vergaderweek achter de rug.

Het is een verkwikking op deze koele zaterdagavond even adem te scheppen in mijn kamer in het mooie Schultzegebouw van de Knoll-Crest Campus. In dit gebouw, dat in de wandeling 'dorm' wordt genoemd (dat betekent: slaaphuis) zijn de Synodeleden ondergebracht, maar het moet gezegd worden, dat het wakkere mannen zijn: er is hard gewerkt, en ik sprak er een paar, die van de week om twee uur of zelfs later naar bed waren gegaan.

Hollandse Synoden duren lang, overmatig lang, ik maakte er één mee, die 13 weken duurde.

Maar onze Synoden zijn aan het tijdschema van twee weken gebonden, en dat brengt met zich mee, dat de commissies, die aan het begin van de Synode worden samengesteld, maar moeten zien om in de kortst mogelijke tijd door al de stukken heen te worstelen, die aan hun zorgen zijn toevertrouwd, zich een welgefundeerd oordeel te vormen, en dat zo puntig en klaar te formuleren, dat de Synode er een verantwoorde beslissing over nemen kan.

De Synode heeft 144 leden, twaalf keer twaalf, het is mogelijk hier schone symbolische woorden aan te wijden, en deze 144 dominees en ouderlingen zijn in niet minder dan 14 commissies ingedeeld. Het begon allemaal op dinsdagmorgen met een bidstond, en dat was een goede bidstond.

BIDSTOND

De voorzitter van de vorige synode, ds. Haverkamp, hield de preek, en we werden door die preek echt bemoedigd en op de grote taak en de rechte weg gewezen. "Laat God niet met rust", zei ds. Haverkamp (Jes. 62:7), hij wees erop, dat we biddend ons werk moesten doen en hij een boeiende beschrijving van onze verantwoordelijkheid in de wereld van vandaag.

MODERAMEN

Op woensdagmorgen werd het moderamen gekozen, de 4 z.g. officieren van de Synode, die we ook wel 'de knechten van de knechten' zouden kunnen noemen (zo pleegde het althans de paus van Rome te doen), maar het was een goede keus: ds. Verbrugge werd voorzitter, ds. Van Kooten tweede voorzitter, ds. Nederlof eerste scriba en ds. De Kruyter tweede scriba. Er waren geen Canadezen bij dit maal, maar het mag worden gezegd, dat drie van de 'officers' hun sporen in Canada hebben verdiend. En er moet aan worden toegevoegd, dat het al is gebleken, dat de leiding in bekwame handen is.

En wat moet ik nu op deze zaterdagavond nog meer schrijven? In zekere zin zou ik kunnen schrijven: 'Van het Westelijk front geen nieuws', omdat de grote zaken nog aan de orde moeten komen, en de meeste tijd is besteed aan het voorbereidend commissiewerk. Maar dan zou ik toch aan enkele dingen tekort doen.

RASSENVERHOUDINGEN

Vanmiddag zette ik de radio aan, en daar werd voor de omroep van Grand Rapids met grote nadruk bekend gemaakt, dat de Synode van de C.R.C. een belangrijk besluit genomen had ten aanzien van het rassenvraagstuk, en de hoofdzaak van dat besluit werd doorgegeven aan het Amerikaanse publiek.

Ik zal dat hele besluit hier niet volledig neerschrijven, maar wel enkele hoofdpunten.

"De Synode spreekt uit dat zondag, de 14de juli, bestemd wordt tot een dag van bidden en vasten, waarin de leden van de C.R.C. onder betoon van boete publiek en persoonlijk de almachtige God zullen bidden dat Hij in Zijn onvergelijkelijke liefde de maatschappij moge vernieuwen door middel van de getrouwe verkondiging en toepassing van het Evangelie van Zijn reddende en verzoenende liefde, en dat mensen van verschillende rassen gereinigd mogen worden van hun zondige wanverhoudingen door het verzoenend bloed van Jezus Christus en samen mogen leven in de gemeenschap van liefde onder het gezag van Zijn heerschappij."

"De Synode spreekt uit dat leden van de C.R.C. met een ruim hart allen als broeders behoren te ontvangen, die, ongeacht hun ras of huidskleur, berouw hebben over hun zonde en hun geloof belijden in Jezus als hun Zaligmaker en Heer; dat het zondig is iemand uit te sluiten op grond van zijn ras of huidskleur; en dat, indien leden verantwoordelijk worden geacht voor dergelijke uitsluiting, met hen moet worden gehandeld in overeenstemming met de voorzieningen van de Kerkorde ten aanzien van Vermaan en Tucht."

"De Synode spreekt uit dat vrees voor vervolging of voor nadeel voor onszelf of onze instellingen (wanneer we aan Christus gehoorzaam zijn) geen verontschuldiging biedt voor de onthouding van volledige Christelijke gemeenschap en deelgenootschap in de kerk of in verwante organisaties zoals Christelijke colleges en scholen, inrichtingen van barmhartigheid en verenigingen voor ontspanning; en dat, indien leden van de C.R.C. een dergelijke onthouding voorstaan, op welke wijze ook, ze als ongehoorzaam aan Christus moeten worden beschouwd en dat dan met hen moet worden gehandeld in overeenstemming met de voorzieningen van de Kerkorde ten aanzien van Vermaan en Tucht."

Deze voor Amerika zeer actuele beslissing kenmerkt de Synode van 1968 als een Synode, die midden in de tijd wil staan en die niet schroomt, op de rechte wijze radicaal te zijn. Ongetwijfeld kunnen Canadezen, op een zekere veilige afstand, gemakkelijker deze dingen onderschrijven dan Amerikanen, en men leze goed, dat de Synode moest spreken van "vrees voor vervolging of persoonlijke benadeling"; maar het was daarom temeer verblijdend, dat deze beslissing met de grootst mogelijke meerderheid genomen werd.

DOOP VAN GEADOPTEERDE KINDEREN

Enkele andere zaken trokken de aandacht. Bizonder wel deze, dat de Synode besloot dat geadopteerde kinderen gedoopt mogen worden op de tijd, die de kerkeraad in overleg met de ouders vaststelt; de vorige bepaling, dat in elk geval gewacht moet worden tot de laatste adoptie-stukken getekend zijn, is hiermee vervallen; en een "bone of contention" weggenomen.

NEDERLANDSE AFGEVAARDIGDE

Verder kan ik wijzen op de rede van de Nederlandse afgevaardigde, de bekende zendeling onder Israel dr. Bakker, die voor enige dagen de gast van de Synode was en in een gloedvol betoog opriep tot wederzijds vertrouwen en breedheid van blik, en op het antwoord van ds. Van Kooten, die wees op de oude en sterke banden, die ons verbinden, maar ook op het feit, dat bij alle breedheid de diepte van het persoonlijk geloof gegrond op de vastheid van Gods onfeilbaar Woord, niet mocht worden vergeten.

Ik hoop de gelegenheid te hebben later iets meer te schrijven.

L. Praamsma.

Geest en Lichaam

(Vervolg van pag. 1)

verrichtte. Hij was altijd in de "dingen van Zijn Vader" en het was Zijn spijs "Zijns Vaders wil te doen." Wij zetten eveneens grote vraagtekens als iemand beter wil worden, nu ja, om beter te worden. Als ik niet anders wil dan dit, dan kan mijn gebed om genezing wel eens een God-verzoeken betekenen. In heel mijn leven, in mijn gezondzijn of ziek-zijn, moet ik God als doel houden. Wij moeten voor Hem leven en buiten Hem niets willen bezitten.

Als iemand in eigen kring zwaarmoedig is (en welke ziekten kunnen er niet uit zwaarmoedigheid voortvloeien), dan is het meestal een diepgeworteld zelfbeklag, "selfpity". Men voelt zich achtergesteld, men heeft behoefte aan liefde die men niet krijgt of meent niet te krijgen, men heeft tegenslag in zijn werk, men heeft geen kinderen, of wat dan ook. Het zou natuurlijk erg onvriendelijk en ook onverstandig zijn om ronduit tegen een patient te zeggen, dat zijn zwaarmoedigheid voortspruit uit een zelfbeklag. Maar in feite is dit zo. Stel daar nu tegenover het christelijk geloof, het weten en beleven dat wij naar lichaam en ziel het eigendom zijn van Jezus Christus, het weten dat wij nu reeds worden voorbereid op een eeuwig leven met Hem in volle heerlijkheid — stel dát er nu tegenover in diep besef dat dit echt waar is, wat blijft er dan van dit zelfbeklag over? Wat gaan de dingen, waaraan wij ons nu bezeren en ons aan ergeren, dan aan belangrijkheid verliezen.

Het lijkt ons toe, dat op het terrein van de verhouding en het verband van geest en lichaam er nog wel wat te doen is voor de Kerk van Jezus Christus. Wij zeggen gauw — misschien wel te gauw — dat ziekte een gevolg is van de zonde en dat wij het lijdelijk moeten ondergaan. Zeer opmerkelijk staat er in Lukas 4:39, toen Jezus Simon's schoonmoeder beter maakte, dat Hij de koorts "bestrafte".

Wij bedoelen niet te zeggen, dat alle ziekte een gevolg is van een geestesgesteldheid, of om te zeggen, dat iemand die ziek is zichzelf helpen kan door een andere geestesgesteldheid aan te nemen. Nog minder willen wij zeggen, dat wij de genezing-op-het-gebed methode zouden willen onderschrijven. Verre daarvan. Maar wij willen wel poneren, dat de Kerk van Jezus Christus een groter potentieel heeft dan zij laat blijken. Hij is de Redder van geest en lichaam, van die beiden.

D. Farenhorst.

SALEM CHRISTIAN SANITARIUM ASS.

New Courage and Hope

Several times in the past the Board of Trustees of Salem has pledged to inform the members whenever important developments would take place. Today I am very eager to write, because if all goes well Salem will soon be offering its members the first psychiatric service.

From the President's Address given at the last Annual Meeting you know that we were still corresponding with several doctors who had made enquiries and also that we hoped to come to the establishment of an out-patient clinic in or near Toronto, Ontario. This was last April and soon afterward personal contact was made with two psychiatrists. One of these offered to work for Salem. At a special board meeting, held on June 4th, it was decided to gratefully accept this offer and to make out-patient services available for one and a half days per week, starting next September.

We have been very fortunate in finding Dr. Helen J. Rogers from New York City willing to come to Toronto every Saturday. Dr. Rogers is American born and has many years of psychiatric experience, particularly in the kind of psychiatry that she would be asked to help Salem with. She is furthermore convinced that the work of Salem, once it has been given a proper start, will not only succeed but soon grow and so serve the spread of Gods Kingdom. She feels the need for this kind of activity so strongly that she has offered her services entirely free.

Isn't this an unbelievable blessing after so many years of frustration? It should give us plenty of new courage and hope for the future development of Salem.

Regarding the other half day of psychiatric service the Board has a reasonable assurance that this will also be available in the fall. Details will be announced later.

It is of course very important that from now on as wide a publicity as possible be given to our project and to the starting date. A central address and telephone number, to which all requests for consultation can be directed, will be published later. However, in order to get an estimate of the immediate workload to be expected, provisional requests for psychiatric help may now already be sent to our Secretary-Treasurer, the Rev. J. VanHarmelen, Box 33, R.R. 2, Whitby, Ontario. These provisional requests may be made by patients personally or by their relatives.

At the same time it should be stressed that this is only a temporary arrangement. No patient will be seen by Salem's psychiatrists who has not been referred by his or her own physician. You are no doubt wondering why it is that consultations can only be arranged through family physicians. Let me explain this fully to you.

* In the first place psychiatry, also christian psychiatry, is based on medical facts. These can only come from the doctor who has treated the case before.

* In the second place, a medical consultation, psychiatric or otherwise, is of little use if the final opinion and conclusions of the consultant are not returned to the referring physician. Quite often the information received from the specialist will partly or greatly change the thinking of the family physician from that moment on and he is after all the one who is in close contact with the patient and will have to continue taking care of him.

* In the third place, when a patient is referred to Salem, it is often not known beforehand what further treatment is necessary. If the psychiatrist feels that a particular patient can only be cared for well enough when admitted to a psychiatric hospital, this admission will have to be arranged by the family physician. He should therefore be involved right from the start.

* Furthermore, it is of the utmost importance that Salem maintains good relations with the medical profession and that all its actions are according to the rules of medical ethics. It is after all a medical organization in the first place. These rules demand a proper contact between referring physician and specialist consultant.

* In the last place, because this is the only proper way of referring a patient, the fee schedule of the Ontario Medical Association has also recognized this. Consequently the specialist — in our case Salem — is paid a higher fee by insurance companies for a consultation referred by a family physician than when a patient is seen at the request of non-medical people.

From the above you will also realize that it is important that all members of Salem carry some form of medical insurance. I am here not referring to Hospitalization Insurance (Ontario Hospital Services Commission), but to insurance covering visits to doctors' offices, consultations, etc. Psychiatric services are expensive and most insurance plans nowadays pay a large part of this cost.

I am sure you agree with me that the step we hope to take in the coming months is only a first and small one toward our real goal. We continue to strive for the establishment of our own psychiatric hospital with full time out-patient services. We hope that this first step and not in the least the help so readily offered by Dr. Rogers will stimulate you to contribute your part to the future growth of Salem.

Let us also frequently pray that the Lord bless the psychiatrists who will work for Salem, the patients who will be seen, and you who form part of our organization.

A. Vandermaas, M.D.

CALVINIST-CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Friday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

HOE EN WAAROM?

Een van de meest levendige gesprekken onder ons is stellig wel of en in hoeverre wij ons onderwerpen moeten aan de onfeilbaarheid van de Heilige Schrift. Vooral sinds het laatste bezoek van prof. dr. Kuitert aan Amerika en Canada worden er heel wat gedachten gewisseld over dit onderwerp. Wat dit betreft is de wens van ds. A. B. C. Hofland in het laatste nummer van De Wachter (11 juni) wel verwezenlijkt, toen hij schreef: "Moeten wij eerst niet wat rustiger en ernstiger naar elkaar luisteren? Daarom ben ik ontzettend blij, dat dr. Kuitert in eigen persoon naar de synode van de Christian Reformed Church te Grand Rapids komt. Laten ze hem daar het vuur maar eens goed aan de schenen leggen. Ik dacht dat hij het goed duidelijk kan maken waarom het eigenlijk gaat."

Dit is inderdaad gebeurd. Dr. Kuitert is er in geslaagd om duidelijk te maken waarom het gaat en daarom zijn er nu zoveel veren opgestoken. Velen voelen zich als de wacht die in het geweer geroepen is. Zij voelen aan, dat de onfeilbaarheid van de Heilige Schrift in gevaar is gebracht en zij willen die tot elke prijs verdedigen. Zij voelen — soms beter dan zij zeggen kunnen — dat wanneer men één of enkele Schriftplaatsen disputabel stelt, men het gezag van en het geloof in de gehele Bijbel ondergraaft. Precies zoals men door één of enkele stenen uit een gebouw te verwijderen gevaar loopt, dat het gehele gebouw in puin stort.

Het gaat hier om een van de fundamenten van ons christelijk geloof en daarom is het verklaarbaar — en verheugend tevens — dat dit onderwerp zoveel aandacht ontvangt.

Hoe is dit alles begonnen? Er zijn mischien wel meer redenen aan te wijzen, maar één ervan heeft professor Kuitert tijdens zijn jongste bezoek aan dit continent duidelijk gemaakt, toen hij zijn hoorders vertelde, dat hij in contact kwam met een studente tijdens de periode, dat hij universiteitspredikant was. Dat meisje geloofde niets. In de gesprekken die professor Kuitert (toen nog dominee Kuitert) met haar had, bleek al spoedig, dat de bijbelverhalen in opstand kwamen tegen haar wetenschappelijke opleiding. Wat dit meisje geleerd had in geologie, biologie en wat niet al meer, kwam zo in tegenstand te staan tot hetgeen wij menen uit de Bijbel te weten, dat het gesprek in een doodlopende straat kwam. Met andere woorden: uit dit gesprek kwam de tegenstelling tussen de Bijbel en de moderne wetenschap duidelijk uit de verf. Dat heeft niet alleen het meisje aan het denken gezet, maar ook de studenten-dominee. Al spoedig kwamen de vragen op. Was het allemaal wel zo, als de kerk jaren achtereen had geleerd? Was de tegenstelling tussen Bijbel en moderne wetenschap wel zo reëel of was het misschien mogelijk, dat de Bijbel anders gelezen moest worden? Kunnen wij de boodschap van de Bijbel niet handhaven zonder vast te houden aan de feitelijke gegevens?

Toen deze vragen eenmaal gerezen waren, ging het gesprek gemakkelijk in een bepaalde richting. Gaandeweg verdwenen de vraagtekens en werd, wat eerst als een vraag was gelanceerd, spoedig een stelling. Daardoor was een brug geslagen, waardoor het christelijk geloof toegang vond tot de mens van de moderne wetenschap.

Hierin zit een te waarderen element. Men is bezorgd over de tegenstelling. Men wil de Bijbel niet loslaten, men wil nog minder God loslaten. Maar men wil een verzoening, een compromis tot stand brengen. En als men daarin verhinderd wordt door een traditionele bijbelbeschouwing, dan gaat men zich afvragen of die bijbelbeschouwing misschien te benauwd, te eng, te beperkt is.

Hierin zit een te waarderen element. Men is bezorgd over de tegenwoordige mens, die ronddoolt zonder God. Men ziet de groeiende verwijdering en haat onder het mensdom en men weet dat het Evangelie van Jezus Christus daarop een antwoord heeft. Men observeert de wetenschap, die zich zeer snel ontwikkelt, zonder dat zij een doel voor ogen heeft. En men wil te hulp snellen, omdat men weet dat het antwoord bij God en de verzoening bij Zijn Zoon alleen te vinden zijn. En in zijn ijver om iets voor God en voor de wereld te doen, slijpt men de scherpe puntjes van de Godsopenbaring wat af, om het de mensen toch te doen zien, dat bij God en bij God alleen de antwoorden te vinden zijn.

Daar kan men waardering voor hebben. Men lost het probleem niet op door te zeggen, dat zij die zo denken en handelen liberalen zijn. Men bereikt niets als men in felle verontwaardiging deze mensen afschrijft en hen niet meer rekent tot "broeders en zusters in de Heer". Dan doet men hetzelfde als die discipelen, die vuur uit de hemel wilden bestellen, toen de Samaritanen hen niet wilden ontvangen. (Lukas 9:54.) Maar Jezus keerde "Zich om en bestrafte hen."

Maar na dit gezegd te hebben, nemen wij toch met grote zekerheid stelling tegen hen, die bepaalde gedeelten van de Bijbel in twijfel trekken. Wij hebben God leren kennen door het Boek, het Boek als geheel. Natuurlijk, wij sluiten het werk van de Heilige Geest niet uit, maar de Geest werkt middellijk. Als wij amen zeggen op de Bijbel, dan is dit het werk van de Geest. Maar het begint met de Bijbel.

Indien ik achter bepaalde delen van die Bijbel een vraagteken ga zetten, ontneem ik mijzelf de zekerheid. Want zo goed als ik achter het ene een vraagteken ga zetten, heeft een ander het recht om dit vraagteken ergens anders te zetten. De Bijbel is één geheel en als geheel is het de Openbaring van God. Ga ik twijfelen aan één onderdeel, dan heb ik niet alleen de eenheid verbroken, maar ik ben begonnen mijn zekerheid in God te verliezen. Dit gevaar is maar niet denkbeeldig, maar werkelijk. En als ik mijn zekerheid (op welk punt ook) verloren heb, heb ik ook geen boodschap meer voor mijn medemens.

Wij vrezen, dat hier opnieuw de vergissing wordt begaan, dat de nadruk wordt gelegd op hoe alles is gegaan in plaats van op waarom alles zo is. In het zoeken naar hoe alles gegaan is, stelt men de Heilige Schrift op dezelfde lijn als de vindingen van de moderne wetenschap. En als men die twee vergelijkt, dan kloppen zij niet met elkaar. Opmerkelijk is, dat men dan geneigd is aan de vindingen van de moderne wetenschap superioriteit te verlenen boven de Schrift. Men tracht niet de wetenschap om te buigen, maar men tracht de Bijbel om te buigen. Nu is in de laatste jaren duidelijk aan het licht getreden, dat de vindingen van de moderne wetenschap zeer zwak zijn. Men spreekt b.v. veel over fossielen, maar die fossielen leveren echt niet zoveel bewijs op. In aantal beslaan zij niet meer dan enkele huiskamer-tafels en hun wetenschappelijk bewijs berust veelal op assumpties. Over de ouderdom van de aarde lopen de meningen sterk uiteen en is de wetenschap in het geheel niet in harmonie. En over het feit, dat Kaïn na zijn moord op zijn broer, wegtrok van zijn ouderlijk huis en een vrouw vond, behoeft helemaal geen twijfel te bestaan. De Bijbel zegt niet dat Adam en Eva niet meer kinderen hebben gehad, dan hun twee, later drie zonen. Dat is heel goed mogelijk.

Maar nogmaals, dit is niet wat de Schrift ons wil vertellen. Hij wil ons niet vertellen, hoe alles tot stand kwam. Hij wil ons wel vertellen waarom alles tot stand kwam. En van dit 'waarom' moeten wij getuigenis geven, ook tegenover hen, die God en Zijn Woord niet kennen. Het gaat om Hem. In mijn persoonlijk leven en in de wereld, in de kunst en in de wetenschap, in mijn leven en in mijn sterven. Het gaat er om wat God bedoeld heeft met alles.

Dat de wetenschap zich al verder ontwikkelt en schijnbaar nu en dan niet helemaal in overeenstemming is met de Openbaring van God in Zijn Woord en in Zijn Zoon, geeft mij geen toestemming om die wetenschap ook maar enige preferentie te geven over Zijn Openbaring. Onlangs schreef een baptisten predikant in The Hamilton Spectator (en deze predikant was zelf een "research chemist" geweest vóór hij predikant werd):

> "God is Lord over science. He created science. The entire universe is the plan and design of God, as are the scientific principles and natural laws which govern it. God gave us science to be the servant of mankind and not our master.
>
> Technology brings outward prosperity, but only faith in God gives purpose and meaning to our lives.
>
> Criminal science and improved police methods cannot make bad men good, but only Christ can make us right with God and our fellow men.
>
> Medical science prolongs life and brings us better health, but only God has banished death, by raising His Son from the dead."

Wij beseffen heel goed, dat hiermede niet alle vragen zijn opgelost rondom de onfeilbaarheid van de Heilige Schrift. Wij willen graag toegeven ,dat er dingen in de Bijbel staan, die wij niet kunnen begrijpen. Maar van tweeën één: óf wij geloven de Schrift ook al begrijpen wij niet alles (geloof is tenslotte voor waar aannemen, zonder dat er bewijs voor aan te voeren is) óf wij geloven alleen maar wat wij begrijpen kunnen en wat wij niet begrijpen kunnen verwerpen wij. Het moet toch duidelijk zijn, dat met de laatste methode alle zekerheid wegvalt. Mijn aanvaarden van de Heilige Schrift wordt dan afhankelijk van mijn vermogen om te begrijpen. En een ieder die zichzelf kent, weet maar al te goed, dat dit vermogen om te begrijpen uiterst beperkt is.

Toen Johannes het evangelie schreef, heeft hij waarschijnlijk niet kunnen vermoeden, dat zo'n twee duizend jaar na zijn dood, zijn beschrijving nog steeds gelezen zou worden. Maar hij heeft toen al een toch wel zeer doordringend woord geschreven, namelijk dat hoewel hij veel meer had kunnen boekstaven, hij wat hij schreef, geschreven heeft "opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn Naam." (Joh. 20:31.)

Het heeft onze hartelijke instemming dat men zich inspant onduidelijkheden en schijnbare tegenstellingen in de Bijbel te onderzoeken. Als men zich maar opstelt daar waar wij allen behoren te staan: onder het gezag van het Woord van God. Heeft Jezus niet gezegd: "Onderzoek de Schriften . . . deze zijn het, welke van Mij getuigen"? (Joh. 5:39.) Stelt men de gegevens van die Schriften disputabel, dan stelt men het getuigenis van Jezus disputabel. En als men het getuigenis van Jezus disputabel stelt, dan stelt men uiteindelijk Jezus zelf disputabel. Is er werkelijk iemand, die deze konsekwentie wil of aandurft?

D.F.

BRIEVEN AAN EEN VRIEND TE KAMPEN

⑨

Waarde Vriend,

In een vorige brief maakte ik een opmerking over Dr. Bavinck en zijn verhouding tot de zgn. Ethischen. Het is wellicht nuttig hier iets nader op in te gaan. Zoals je weet is Dr. Chante de la Sausage de geestelijke vader van deze richting, die omstreeks het midden der vorige eeuw tot openbaring kwam. Eerst omstreeks 1920 kwam de eigenlijke organisatie — de Ethische Vereniging — tot leven.

Eigenlijk moet ik hier de naam van Alexander Vinet noemen, de man ons bekend uit de kringen van het Reveil. Hij toch was het, die de theologie in deze richting leidde. Hij zocht de zetel der religie niet in het verstand, maar in het geweten. Vandaar de naam Ethisch. In de religie valt alle nadruk op het geweten, op de moraal, op de heiligmaking.

Dr. Cantepie heeft deze gedachten nader ontwikkeld: religie is niet iets buiten ons (objectief) maar in ons (subjectief). Dogma en theologie moeten worden opgebouwd op de grondslag van de ervaring van de gemeente. Immers is de Openbaring Gods niet de bekendmaking van een bepaalde leer, maar mededeling van leven, en dat leven in de gelovige beslist.

Dat klinkt alles wel goed, maar bedenk wel dat het inhoudt: De zekerheid des geloofs rust dan niet meer in de schrift, in de belofte, maar in de geloofservaring.

Toch had deze Ethische beschouwing iets bekoorlijks. Zij deed, vooral in een tijd dat het rationalisme hoogtij vierde, warm aan. En de vertegenwoordigers dier richting van wie ik er reeds enige noemde: Gunning Jr., Beets, Valenton, De la Sausage Jr., Van Dijk, Jonker, Gerritsen, waren allen mensen, die tegen het Modernisme waren, en het leven des geloofs op de voorgrond plaatsten.

Het was voor onze vaderen niet licht zich van deze richting los te maken en vooral Herman Bavinck heeft zich veel moeite getroost om met de Ethischen tot verstaan te komen. Hij heeft de gedachten van Chantepie moeizaam nagedacht. Het is vooral het Schriftprobleem geweest, dat tenslotte tot een afwijzen van deze zo sympathieke richting moest komen.

Ik geef je hierbij een voorbeeld van Schriftverklaring uit het prachtige boekje van de (toen) Ethische Dr. Slotemaker de Bruine: "Uit de diepte". Daarin komt een overdenking voor van de worsteling van Jacob met God. Het is getiteld: "Vroomheid en Zonden", en heeft als tekst: Gen. 32: 24-26, dat begint met: "En Jacob bleef alleen over" en eindigt met het bekende woord: "Ik zal U niet laten gaan tenzij Gij mij zegent". Slotemaker schrijft dan: "Het is zeer moeilijk om te zeggen wat hier eigenlijk wordt bedoeld. Zodra wij het verhaal van Pniël voor ons stellen en vragen wat de schrijver ons hier verhalen wil, dan rijzen de vragen op. Wordt ons hier iets lichamelijks getekend, een worsteling van man tegen man? Voelde Jacob zich met stevige handen aangegrepen en heeft hij zich met zijn handen verweerd? Of wil de schrijver ons een geestelijk gebeuren tekenen, een worsteling die in Jacob's ziel is doorgestreden en die hier enkel aanschouwelijk wordt voorgesteld? Het is niet gemakkelijk te zeggen. Maar als we menen, het te kunnen zeggen, zijn we nog niets gevorderd. Want de nieuwe en belangrijker vraag komt dan op: wat is de beduidenis van hetgeen daar gebeurde? Wat was het doel van die lichaamsworsteling? Of wat wil die zieleworsteling? Wij denken vaak, dat we het weten. Want daar staat immers dat bekende woord: "Ik laat U niet los tenzij dat Gij mij zegent"? En nu laten we al het overige los, het zeer duistere, het bijkomstige tegelijk, en wij houden dit ene in de hand, het belangrijkste en het klare: hier is het gebedsleven uitgebeeld. Laat nu het verhaal zijn duisterheden: laat wie het begeert zich plagen met de vraag: Lichamelijk gebeuren of geestelijk proces. Wij staan voor de schildering van het verkeer der ziel met haar God . . . Als Pniël ons dat getoond heeft, heeft het ons dan niet genoeg getoond? Als Pniël ons dat geleerd heeft, heeft het ons dan niet genoeg geleerd?"

Ik geef je dit citaat om je te laten zien hoe mooi de verklaring is en hoe meeslepend. Want ook wij zouden toch niet graag in een preek over Pniël dit laatste willen missen. Maar tegelijk voelen we de moeilijkheid. Want als het er eigenlijk niet toe doet, wat er staat, dan valt het gezag der Heilige Schrift. Haar gezag wordt dan enkel zedelijk van aard. En het was vooral hiertegen, dat Dr.

(Vervolg op pag. 4)

Brieven aan een vriend in Kampen

(Vervolg van pagina 3)

Bavinck in zijn polemiek met Chantepie Sr. en Gunning zich keerde. Hij noemde dat "een gevaarlijke overgang en het verleggen van het zwaartepunt van de Schrift naar het geweten".

En de konsekwentie van deze beschouwing is, dat het niet meer op de basis staat van het geopenbaarde Woord, het fundament der apostelen en profeten, waar Christus de hoeksteen van is.

Want neemt men de ervaring, ook de gelovige ervaring als grondslag, dan wordt het toch weer de mens, die het doet, die het *zelf* doet.

Onze vaders en grootvaders hebben het gevaar van deze richting doorzien, en hebben, op grond van de Schrift, die van Zichzelve getuigt, dat zij de Waarheid is, zich er tegen verzet. En zij hebben beleden: Het Woord zult ge laten staan.

Neen, dat was niet gemakkelijk. Want het waren vrome mannen, tegen wie men zich keren moest. Als ge nu leest, hoe men elkander van weerszijden trachtte te benaderen; hoe men — en dan denk ik vooral aan Herman Bavinck — geprobeerd heeft elkander te verstaan en te overtuigen, dan wordt ge getroffen door de ernst van deze mannen. Er wordt wel eens smalend gesproken over onze vaderen, die alles dan beter zouden weten en daarom tegen ieder die anders dacht, gekant waren. De geschiedenis is daar als bewijs, hoe serieus men elkaar in deze strijd nam.

•

Maar het kan vreemd gaan in de kerk. Wat onze vaderen de voordeur ontzegden, is in onze dagen, geheel geruisloos, de achterdeur binnengekomen. En er is nieman die zich er tegen verzet of protest aantekent. Niemand? Gelukkig zijn er ook nu, die zich het gevaar bewust, voor de Kerk de strijd aanbinden, daar waar anderen overstag gingen: het gezag der Heilige Schrift. Gelukkig is daar altijd weer het leven des geloofs binnen de gemeente, dat de waarheid der Schrift vasthoudt, dat zich gebonden weet aan het Woord, dat zegt, dat het niet onze ervaring is, maar de belofte Gods, die in Christus ja en amen is.

Tegenover veel wat ontmoedigt in deze tijd, tegenover een theologie die door de wetenschap zich laat beheersen: tegenover theologen die in de eerste plaats 'wetenschappelijk' willen zijn; tegenover een prediking, die de nood, de geestelijke nood der ziel niet meer verstaat: tegenover dit alles staat, ook binnen de muren van onze kerken het Ware Woord, dat zich niet door menselijke ware woorden begraven laat.

Houd daaraan vast.

Je vriend uit Canada

Door het plafond . . . of door de grond . . .

"Ik ging zowat door het plafond toen ik vanmorgen de krant las," sprak de deputy minister of labour of Ontario, Mr. T. N. Eberlee, toen een delegatie van de CJL Foundation en de Christian Labour Association of Canada hem op 5 juni j.l. bezocht. Toen kort daarop de minister of Labour, Mr. Dalton A. Bales, de zaal binnen kwam drukte deze zich uit in practisch dezelfde bewoording. De reden van de ontsteltenis van de excellenties was een artikel in de *Globe and Mail* van 5 juni, waarin vermeld stond dat Mr. John Spekkers, lid van de CLAC, ondanks zijn dringend verzoek om verdraagzaamheid, op straat was gezet vanwege de militante houding van de Union van de United Autoworkers of America. En dit overkwam hem na zeven jaar trouw voor zijn patroon gewerkt te hebben en reeds te zijn opgeklommen tot inspecteur, een verantwoordelijk werk bij de Wheatley Manufacturing Company in Etobicoke.

Het ware beter geweest als de minister en zijn assistent door de grond waren gegaan van schaamte, inplaats van figuurlijk het plafond te ruïneren van ontsteltenis. Want een schande is het inderdaad!

De CJL/CLAC delegatie was op bezoek, dank zij de goede diensten van Mr. Leonard N. Reilly, MPP, conservative government whip, die zich volkomen achter het christelijk standpunt schaart en dat in woord en daad duidelijk heeft doen blijken. De delegatie bestond uit de welbekende Dr. William Fitch, predikant van Toronto's Knox Presbyterian Church, Dr. Norman Gunn, een "evangelical christian" uit Toronto, Rev. James Joosse, CLAC ere-voorzitter, Mr. John Olthuis, executive director van de AACS, Mr. Gerald Vandezande en Mr. Hank Kuntz, respectievelijk executive secretary en voorzitter van de CLAC/CJL. Op het laatste moment verhinderd waren Rev. Leslie Tarr, bekend spreker en schrijver en lid van de Baptist Fellowship, en de zeer wel bekende Rev. Dr. James R. Mutchmor, van de United Church of Canada.

Deze laatsten hadden een schrijvan aan de minister gezonden waarin zij hun volledige instemming betuigden met hetgeen de delegatie naar voren bracht.

De delegatie las eerst een korte en duidelijke uiteenzetting voor, waarin de regering dringend wordt verzocht stappen te ondernemen teneinde recht en vrijheid te waarborgen. In het onderhoud, dat ruim 5 kwartier duurde, werden o.a. door Dr. Fitch op nadrukkelijke, zeer openhartige en tevens respectabele wijze de puntjes op de i gezet. Hij zeide o.m.: "Niet slechts pleiten wij voor respect voor de christelijke overtuiging van velen en de mogelijkheid om zonder discriminatie te kunnen blijven werken, maar wij wijzen U ook op uw taak om het in breder verband mogelijk te maken, dat christenen in hun christelijke organisaties naar hun overtuiging kunnen deelnemen aan het vakbondswerk." Duidelijker kan het haast niet.

Tijdens de uitvoerige discussies bleek dat de minister en zijn assistent het in grote trekken eens waren met hetgeen in onderstaande uiteenzetting naar voren werd gebracht. Ze zaten (en zitten) er beiden zwaar mee in de maag, want de *uitvoering*, nietwaar?

Het enige verweer van de heren Bales en Eberlee waren de afgezaagde union argumenten die al jaren oud zijn.

Afgesproken is, dat voorlopig nauw contact zal worden onderhouden met de CJL Foundation inzake de betrokken gevallen. Voorts bleek wel, dat de brievenstroom die naar de regering en de parlementsleden gaat, effect heeft, en dat ook Mr. Reilly's onverschrokken plannen om als privé-lid binnenkort een en ander weer voor het parlement te brengen een noodzakelijke stap is in de voorbereiding van de publieke opinie.

Het is daarom zaak in de komende maanden te trachten uw collega's, buren, vrienden en andere Canadese gelijkdenkenden er toe te bewegen, even een briefje, naar Mr. Robarts of Mr. Bales of hun eigen parlementslid (in Toronto) te schrijven.

Wellicht zijn U de narigheden en moeilijkheden bespaard die Mr. Spekkers en vele anderen om hun geloof moesten of moeten verdragen. Deze moeiten zijn door de Here in een klaar getuigenis omgezet met als resultaat dat de leiders van de UAW, de Teamsters en andere unions het niet onder stoelen of banken steken dat ze deze christenen zullen vervolgen, eenvoudig omdat deze mensen een *radicaal andere* visie op de arbeid hebben dan de CLAC.

Wanneer Walter Reuther en James Hoffa dit door hebben, wilt U zich dan niet de moeite getroosten om uw mede-Canadezen er voor warm te maken een klein briefje te schrijven? U behoeft er slechts een paar avonden aan te besteden. Bid en werk.

Hank Kuntz,
Voorzitter C.L.A.C.

—

P.S. Na dit onderhoud werd een brief achtergelaten van de CJL Foundation voor Mr. Bales en Premier Robarts, waarin nogmaals beklemtoond wordt, dat het recht van vrije keuze van een union het recht van iedere Canadees is. Het feit wordt onder de aandacht gebracht, dat gedurende de laatste weken niet minder dan 12 personen hun betrekking verloren, waaronder mensen met meer dan 10 jaar seniority, alleen omdat zij weigerden lid van een voorgeschreven union te worden. Twee jonge mensen werden voor de tweede keer de straat op gestuurd om dezelfde reden. Tenminste 20 anderen zullen binnenkort voor hetzelfde dilemma worden geplaatst.

DE STENEN BRUID

door M. Van Nuis-Zuidema

(5)

Ellewien sluit de deur. Alleen in de gang, staat ze in vertwijfeling: Natuurlijk heb ik het weer niet goed gezegd. Ze trekt de deur opnieuw open en waarom weet ze zelf niet, maar heel hard roept ze nog: "Dag Rita!"

In flarden komt Rita's stem al vanuit de verte terug: "Dag.... Elle.... wien. Dag.... bruid!"

Uit de kilte van de gang gaat Ellewien terug naar de kamer, waar warmte is en vrolijke stemmen klinken. Tante Cor en oom Jan staan klaar om te vertrekken. Zij praten nog even met vader en Jochem. Moeder heeft Kees bij de hand genomen en gebaart aan Dani en Bert, dat ze naar boven moeten gaan. En opeens weet Ellewien Rita daar buiten in de donkere nacht en de storm, uiterlijk in niet van haar en de anderen hier onderscheiden, en dan is er in haar weer dat wondere raadsel van het leven: waarom heeft God aan ons hier wel het geloof geschonken en aan Rieta niet? ...

Oom Jan lacht haar gedachten weg. "Kijk dat bruidje daar ernstig staan dromen!"

"Ja, toe nu maar!" port tante Cor hem, "we zouden naar huis."

"Ga maar vast, maar dat doe je toch niet zonder mij. Jochem, ik kon het aan haar gezicht zien. Weet jij, waar bruidjes altijd van dromen in haar bruidsdagen?"

Ellewien voelt zich warm worden, bang dat oom Jan iets geks zal zeggen en daarom gooit ze er meteen tussen: "In geen geval van hem!"

"Ha, ha!" ze lachen haar allemaal finaal uit, want niemand die dat gelooft.

"Ik weet het niet," weert Jochem oom Jan af. "Ellewien heeft mij altijd verteld dat ze droomloos slaapt."

Oom Jan komt nog weer een stap verder de kamer in. "Nooit geloven. Wacht maar tot je getrouwd bent, dan krijg je beslist iedere morgen een droom te horen. Ik bedoel trouwens niet die slaapdromen. Wist jij intussen ook wel, maar je praat er overheen, nee, ik bedoel die wakende dromen. Let maar eens goed op, die laatste twee dagen voor je bruiloft, er zullen er heus wel meer komen."

"Toe Jan, is het nu klaar?" roept tante Cor ongeduldig.

Maar oom Jan laat zich niet van de wijs brengen. "Jochem, ik bedoel zo'n droompje van zo pas. Kijk hè, alles praatte door elkaar en te midden van dat rumoer stond je bruid en ik weet zeker dat ze zich onze aanwezigheid absoluut niet meer bewust was."

"Hè oom Jan, hou nu toch op!" probeert Ellewien weer, "ik heb toch al gezegd dat u het mis hebt."

"Niets mis kind, kijk, nu wil je het niet weten ook en dat is juist het ware, maar je keek met een paar ogen, die heel in de verte iets zagen, en dat "iets" dat was jij, Jochem en ze droomde: hoe moet ik het de volgende week nu zo aanleggen, dat ik het hem in alles naar z'n zin maak? Weet je," komt er dan nog vlug achteraan, "ik ken dat van tante Cor!"

"Verbeeld je nu niets!" klinkt het uit de gang terug. "Ik ga echt, hoor en dan kunnen ze meteen eens zien, hoe gauw jij achter mij aankomt. Welterusten allemaal! Tot morgen! Ellewien, slaap lekker hoor, laat oom Jan maar praten!"

Oom Jan schuifelt naar de deur. Het hoongelach klinkt hem na. "Ziet u wel dat u volgt!"

Tante Cor gaat op een holletje de tuin door, maar bij de voordeur houdt Ellewien oom Jan nog even vast. "En tóch had u het mis!"

"Vrouwen! altijd het laatste woord." Dan rent oom Jan achter tante Cor aan.

Jochem gaat het laatst weg, als het in huis stil is geworden en alleen in de kamer het gerammel is van het serviesgoed, dat vader en moeder op het blad in elkaar zetten.

"Waar dacht je dan wel aan Ellewien?" vraagt Jochem in de vestibule aan haar. "Je stond zo echt in gedachten verzonken. Ik heb het ook wel gezien."

In Ellewiens ogen vonkt de plaaglust. "O, wat kan een bruidegom nieuwsgierig zijn en je deed daar straks of het je niets interesseerde. Oom Jan moest dit eens horen, wat zou hij zijn draai hebben. Maar het is spijtig voor je, ik dacht toen echt niet aan jou."

"Aan de trouwdag dan?"

"Welnee, het had er niets mee te maken. Wees maar niet jaloers hoor, ik dacht doodgewoon aan Rita."

"Nou...."

"Ja, heus, ze had het nog even over het geloof, toen ik haar uitliet. Gek hè, ze lacht er altijd om, niet spottend hoor, en ze wil er ook altijd over praten, alleen is het zo jammer, dat ze het onmogelijk kan begrijpen. En toch vindt ze het fijn, als moeder haar vraagt of zij wil spelen als we zingen en ze weet ook best, dat moeder dat expres doet. Daar wil je moeder me mee winnen, zei ze laatst. Enfin Jochem, we hebben het er al zo vaak over gehad en nog steeds zonder resultaat. Maar ..." haar ogen zien hem stralend aan, "als wij eenmaal in ons eigen huis zitten en Rita is bij ons op bezoek, misschien dat we er dan nog wel eens een rustig gesprek over kunnen hebben. En jij zult dat beter kunnen dan ik."

"En moet ik haar dan bekeren?" vraagt Jochem.

Het stralende is uit Ellewien weggetrokken. "Och, bekeren, waarom zeg je dat nu zo... zo, of je er zelf ook mee spot. En ik meen het echt."

"Ik ook en daarom zei ik dat, omdat ik bang ben dat jij je er te veel van voorstelt. Kijk eens, Rita weet het allemaal al lang. En of ze nu met jou redeneert of met mij, ik geloof niet dat dat er veel toe doet."

"Nou, dat weet ik zo net niet."

"Nee, het gaat er hier alleen maar om, of God het geloof in haar hart wil werken en of ze dat wil aanvaarden. Of ze dat geloof het hare wil maken, of ze zich wil geven ... aan God."

"Ja, je kunt wel gelijk hebben. Moeilijk toch altijd hè."

De kamerdeur gaat open. Moeder loopt met een vol blad naar de keuken.

"Toe Jochem," haast Ellewien opeens, "gauw een kus. Ik kan moeder voor de laatste zaterdagavond moeilijk alleen met al die rommel laten zitten. Volgende wee...."

"Ja, volgende week," fluistert Jochem boven haar hoofd, terwijl hij haar vast in zijn armen houdt. "Volgende week!" zingt het in Ellewien als ze moeder vlug helpt met afwassen.

"Volgende week," dat houdt alles in.

Vanuit de kamer klinkt de stem van de radio. Moeder kijkt op haar horloge. "Hè, weer net te laat voor de nieuwsberichten, en natuurlijk het weerbericht niet gehoord."

"Geeft niets," troost Ellewien. "Het stormt nog wel een dagje, maar het duurt niet tot dinsdag, heeft tante Cor voorspeld."

Vader komt de keuken binnen met een paar volle asbakjes. Moeder laat haar handen in het afwaswater rusten. "Was er nog iets door de radio?"

"'k Heb nog half iets gehoord van een schip in nood, een passagiersschip, geloof ik, ergens voor de Engelse kust, 't rechte weet ik er niet van, zullen we morgen wel horen."

Slechts in een vaag beeld is het voor hun geest. Hoge zeeën, angstige mensen, nee, duidelijk is het beeld niet.

Vader neust nog even rond. "Moet ik soms al wat mee naar binnen nemen? Ik mag immers nooit met lege handen..."

"Goed zo," plaagt Ellewien. "Zo zal ik Jochem later ook trainen."

...Volgende week... die gedachten overheersen nog in Ellewien als ze in haar al wat ontredderde kamertje is. In de spiegel, boven de vaste wastafel, heeft ze haar eigen ondertrouwkaart gestoken. Ook nu blijft ze ervoor staan.

Halfluid leest ze de namen. Jochem Aldering en Ellewien Blanken. Nog eens zegt ze het, zo maar zachtjes voor zich heen: "Jochem Aldering en Ellewien Blanken." En volgende week, bedenkt ze, dan bestaat dat niet meer, dan is het Jochem en Ellewien Aldering. Maar Ellewien blijft niet bij de namen steken, ze leest de kaart verder, daar staat ook het D.V.: Zo de Here wil. Ze denkt meteen aan Jochems vader en moeder. "We komen," hebben ze geschreven en als het even kan zullen ze het zeker nog doen, maar... er blijft het D.V.....

Diezelfde zaterdagavond gaan Berend en zijn oudste dochter Marion, langs een omweg door de drukke, hel verlichte straten, waar flitsende lichtreclames piepen en kreunen in de wind en overvolle trams op de glimmende rails voorbijgieren. Ze moeten de bushalte op de singel hebben, waar de geel-groene slierten van de treurwilgen boven het donkere water heen en weer zwieren als de wijde rokken van een door ophitsende muziek opgezweepte, wild dansende vrouw.

Door het loeien van de wind om hen heen en het rumoeren in de ontbladerde takken van de bomen, horen Berend en Marion het tegen elkaar zwiepen van de lange, haast tot het water reikende wilgstaarten, die, als soms de wind z'n adem even inhoudt, in onbeweeglijke gelatenheid een nieuwe aanval afwachten.

"Kwaad weer," zegt Berend. Met Marion aan z'n arm hangt hij met z'n rug op de wind en als zij van opzij haar vader dan wat kleinerend aanziet, flitst voor haar ogen het geel van z'n onafscheidelijke stok aan z'n linkerarm.

Hij loopt er in z'n grote beweeglijkheid altijd mee te zwaaien en te prikken. Hoe ze hem ook plagen met die stok, hij vergeet hem nooit en de raad van Laura, zijn vrouw, de stok dan tenminste eens rustig aan z'n arm te laten hangen, heeft hij nooit langer dan hoogstens één minuut op kunnen volgen.

(Wordt vervolgd.)

Het leven van de Nederlandse Boeren in Frankrijk

3

Zagen wij reeds dat de maatschappelijke levensomstandigheden gunstig genoemd kunnen worden, de sociale en politieke omstandigheden zijn bij de voortduur van zeer grote betekenis.

De sociale voorzieningen zijn in vele gevallen in Frankrijk bedrijfstaksgewijze opgebouwd. Als wij enkele gegevens vermelden hebben deze dan ook **alleen** betrekking op de zelfstandigen in de landbouw.

Er is een verplichte ziekteverzekering en sinds vorig jaar een verplichte ongevallenverzekering. Kindertoeslag wordt verleend vanaf het 2de kind; bij 4 kinderen bijv. bedraagt deze plm. 5000 francs per jaar. Op dit ogenblik bedraagt de oudedagsvoorziening voor ieder die 65 jaar is minstens 2400 francs **per jaar plus een toeslag** uit het fonds nationaal.

Staakt een boer zijn **bedrijf** op 65-jarige leeftijd, dan kan hij een "rente depart" krijgen van 2000 francs per jaar levenslang.

Alles samen genomen mag er voor de landbouwers over een goede oudedagsvoorziening gesproken worden. De sociale lasten bedragen thans ongeveer 40% van het betaalde loon.

Met Nederland vergeleken bewegen de sociale uitkeringen zich op hetzelfde niveau.

Alleen betalen de zelfstandigen veel minder premie dan de Nederlanders voor hun A.O.W.

Als wij de politiek bezien dan bestaat het gevaar dat vele lezers het beslist anders zien dan wij.

Frankrijk heeft een slechte naam gekregen door zijn vele kabinetten en met recht. Tussen 1914 en 1940 waren het er 100! Zelfs na het optreden van Hitler in Duitsland tot de schimmenregering van Pétain waren het er nog 13.

Na de oorlog herhaalde het spelletje zich weer en het 24ste kabinet sneuvelde voordat Charles de Gaulle aan het bewind **kwam in** 1958. En sinds 1958 tot heden, dus 10 jaar lang, wordt dit land bestuurd door Generaal de Gaulle. Nu noem ik mezelf geen Gaullist en toch meen ik dat Generaal de Gaulle een zegen is voor Frankrijk en voor Europa.

Hoe ontzaglijk veel de Gaulle in deze 10 jaar voor Frankrijk heeft gedaan, toch meen ik dat datgene wat hij in en na de oorlog gedaan heeft van **nog groter** betekenis is geweest.

Als de Gaulle spreekt dat La France niet zonder de "Grandeur" kan, dan moeten wij dat nuchter zien als een overdreven nationalistische klank. Hijzelf zegt daarvan: "Dit geloof is met mij gegroeid in het milieu waarin ik ben geboren. Mijn vader, een denker, man van cultuur en traditie, was doortrokken van het bewustzijn van de waardigheid van land en volk. Mijn moeder koesterde voor het vaderland een hartstocht, even beginselvast als haar vrome godsdienstigheid."

Een dergelijke nationale geest kan een mens wel eens parten spelen, zoals de Gaulle met zijn uitroep voor een vrij Quebec. En toch zal dezelfde de Gaulle wel allang tevreden zijn met de benoeming van een Frans-Canadees tot premier van Canada!

De Gaulle, die voor de oorlog een onbetekenende plaats innam kwam pas tot zijn recht toen de toestand hopeloos geworden was. Toch had deze de Gaulle in de jaren van de opkomst van het Hitler regiem de juiste kijk op datgene wat Europa te wachten stond. Herhaaldelijk wendde hij zich tot de minister-presidenten om hen te waarschuwen tegen het dreigend gevaar. En achteraf bezien is alles precies verlopen zoals de Gaulle het had voorspeld. Maar een reeds genoemde wisseling van regeringspersonen belemmerde in sterke mate de nodige voorzieningen.

Ondanks dit alles lukte het de Gaulle de oprukkende legers in 1940 in een geregeld gevecht met inderhaast bijeen gezamelde middelen althans op één plaats te verslaan.

De Gaulle wordt in de regering opgenomen en komt in overleg met Churchill met een stoutmoedig plan op Franse bodem aan, als juist Maarschalk Pétain de macht in handen gespeeld is. Er komt wapenstilstand en de Gaulle gaat met zijn adjudant naar Engeland.

Een teleurgesteld man maar niet verslagen!

Daarna de tegenwerking die hij heeft ondervonden van de Vichy-regering, in de overzese gebiedsdelen, in Londen, ja zelfs van Roosevelt.

Dat alles belette Generaal de Gaulle niet eind Augustus 1944 aan het hoofd van de Franse troepen Parijs binnen te rukken.

Het was nodig om een volk wat "Grandeur" te bezorgen, de ontvangst in Parijs gaat alle beschrijving te boven.

Maar na de feestvreugde, de werkelijkheid. Alles vernietigd, honger en geen werk, een volk rijp voor de chaos.

Toen ging de Gaulle het ganse land door en herstelde orde en plaatselijk bestuur. Hij aarzelde **niet om voorname** bedrijven over te laten nemen door de Staat en stelde een loonsverhoging in van liefst 40% op eenmaal. Het gelukte hem om op 19 november 1944 een staatslening uit te schrijven tegen 3% waarop geheel vrijwillig 165 miljard francs ingetekend werd.

Welke staatsman heeft ooit iets dergelijks bereikt en dat in een land dat zijn regeringen voorheen slechts enkele maanden gaf?

Toen de politieke partijen weer op dezelfde wijze als voor de oorlog de democratie kapot maakten, ging de Gaulle in januari 1946 naar huis. En pas als de chaos weer compleet werd in de zomer van 1958 kwam de Gaulle met groter macht weer aan het bewind.

Deze voorgeschiedenis wordt inzonderheid door de ouderen duidelijk voor ogen gesteld in de beoordeling van de Gaulle.

Hoewel de percentages mogen schommelen is er steeds nog een meerderheid voor de Gaulle volgens de laatste "gegevens" 65%.

Bij de laatste presidentsverkiezingen mislukte de samenwerking onder leiding van Deyfferre, de burgemeester van Marseille. Deze stelde evenwel als eis dat hij dezelfde bevoegdheden zou krijgen als de Gaulle en dit is een socialist.

Mittrand als linkse en Lacunuè als centrum candidaten behaalden geen meerderheid. Lacunuè had de stemmen van vele jongeren en ook van geneutraliseerde Nederlanders.

Bij de herstemming tussen de Gaulle en Mittrand maakte hij zich voor de toekomst onmogelijk door te adviseren om Mittrand te stemmen. Bij de herstemming is het voorgekomen dat overtuigde communisten het landsbelang boven het partijbelang stelden en de Gaulle stemden. Voorwaar Frankrijk op zijn best!

Vele Fransen vrezen de periode na de Gaulle. Grote bevoegdheden in één hand geven doen bij het verdwijnen ervan een vacuum ontstaan. Juist dezer dagen stond er op een muurbiljet: "Après de Gaulle . . . Mittrand — non — le Roi." Maar de koningsgedachte leeft niet in Frankrijk.

Met grote bekwaamheid is het de Gaulle gelukt om de beste krachten op de voornaamste plaatsen te zetten.

En door een onafgebroken meerderheid hebben nu 10 jaar lang zeer bekwame ministers hun taak kunnen vervullen.

Dezelfde moeilijkheden die andere landen kennen zijn ook in Frankrijk. Een steeds stijgende tendens van lonen en huren en sociale lasten. De inflatie vreet steeds dieper in. Had de vorige Minister van Financiën, de zaak nogal vast in handen, Debré was verplicht wat meer ruimte te geven. Maar ondanks die ruimte zijn voor velen de nieuwe woningen onbetaalbaar, stijgen de kosten van levensonderhoud nog steeds en door een groeiende jeugdige bevolking worden de onderwijsproblemen haast onoplosbaar! Een en ander was mede oorzaak van demonstraties met geweldpleging in Parijs.

De toenemende ontevredenheid aangewakkerd door uiterst linkse elementen zijn een niet te onderschatten gevaar ook voor de 5de Republiek. Het is bekend dat de Gaulle een slechte buitenlandse pers heeft. Menigmaal heeft hij het er ook naar gemaakt. Ondanks dat aarzel ik geen moment om Charles de Gaulle de grootste staatsman dezer eeuw te noemen.

Adenauer en de Gaulle hebben samen gestaan bij de monumenten ter nagedachtenis aan de gevallenen in 1914—1918. Op de kleine Franse dorpjes van een 300 inwoners kan men op zo'n monument de namen lezen van 15 à 20 gesneuvelden in 1914—1918 en 2 of 3 in "40-45".

In Duitsland vindt men eenzelfde beeld, met veel gevallenen in '40-'44.

Deze twee staatsmannen hebben gezegd "dat mag niet niet meer gebeuren".

Het Franse volk is tegen de oorlog in Vietnam, al uit het zich niet op een demonstrerende wijze zoals velen in Nederland.

De Gaulle heeft Amerika gewaarschuwd niet aan de strijd in Vietnam te beginnen, om reden dat het een oorlog zonder eind zou worden. De Gaulle heeft Europa gewaarschuwd niet te bouwen op de bescherming van Amerika, aangezien Amerika niet nogmaals in staat zal zijn om die bescherming te geven.

De Gaulle reisde naar Polen en werd door 500.000 mensen toegejuicht als vertegenwoordiger van het vrije westen.

Vandaag (terwijl we dit schrijven) keert hij terug uit Roemenië.

Zijn politiek is er op ingesteld om de satellieten los te maken van Rusland en zodoende het oorlogsgevaar te verminderen. Er zit veel oud-zeer tussen de Gaulle en Amerika.

Met grote waardering spreekt de Gaulle in zijn "Memoires" over oud-President Eisenhower. Een verbetering van de betrekkingen tussen Amerika en Frankrijk zou van groot belang zijn.

De mogelijkheid bestaat dat Canada tegenover Amerika een wat losser politiek gaat voeren. De weg ligt open voor een hechtere vriendschap tussen Canada en Frankrijk. Laten wij hopen dat de Gaulle in dezen geen sta in de weg mag zijn.

Canada en Frankrijk hebben beide de mogelijkheid om de voedselproductie nog geweldig op te voeren. Aan het voedsel is behoefte in de wereld. Helaas ontbreekt het aan koopkracht en organisatie of dat voedsel juist daar te brengen waar het 't meest nodig is. Beide landen worden weer geconfronteerd met het probleem van de grote overschotten. Een hechte samenwerking tussen de E.E.G. en de andere producenten is zowel voor de consument als voor de producent dringend nodig.

Als Canada en Frankrijk beide van goede wil zijn, dan kan er alvast iets bereikt worden. Frankrijk doet het meest van alle Europese landen aan ontwikkelingshulp, ook Canada zendt zijn mensen en zijn gaven uit naar vele landen.

Europa en Amerika **moeten** er in slagen samen hun verkregen welvaart nuttig te besteden.

A. L. Louws.

PARIJS: Militaire politie oefent hier een scherpe controle uit in de omgeving van de Place de la Republique. De Franse regering heeft op 12 juni j.l. een demonstratieverbod voor het gehele land afgekondigd voor de duur van de verkiezingscampagne.

EN HIJ LEEK ZO GEZOND . . .

KUITERT IN THE STATES AND CANADA

by Dr. SIMON KISTEMAKER

②

Lecturing to about 300 ministers at the Ministers Institute held at the Knollcrest campus of Calvin College in Grand Rapids, Michigan, during the first week of June, Dr. H. M. Kuitert spoke on the subject "A New Approach to Creation and Evolution." The title of the lecture already aroused the interest of the ministers attending the institute; and when the speaker began to set forth his views on creation and evolution the audience not only listened attentively but afterwards, in the discussion period, directed various questions to the lecturer.

•

What did Dr. Kuitert say about creation? The Amsterdam professor asserts that we should not read the first chapters of Genesis as a story that happened, for this emphasis on literalism we have inherited from the 17th century. We have to free ourselves from this emphasis and look at the first chapters of Genesis through 20th century glasses. Studying the creation story of Genesis and related stories of the Chaldean world, the theologian must come to the conclusion that Israel's creation story is a distinct verbalization which at one time was making the round through the Chaldean world. Studies in comparative literature indicate that parallels of this story and the terms used in the account clearly betray the origin of Israel's creation story.

What then took place when the first chapters of Genesis were put down on paper? Simply this: God used the writer of these chapters in the historical context in which he lived. The creation story had entered the boundaries of Israel and became part of the nation. However, Israel had annexed this material for a distinct purpose: it had captured the narrative for Jahweh, Israel's covenant God. Of course the story contained many undesirable elements, such as references to foreign gods. Israel removed all these references, filtered—so to speak—the narrative, and remodelled the creation account so that it became a story of creation acceptable to Jahweh. Israel knew that Jahweh had made a covenant with her, and that therefore not the heathen gods had created the world, but God Jahweh. Therefore the purified creation story is dedicated to Jahweh; in fact, the process of purifying this heathen story is a religious act in which Israel dethrones the gods worshipped by the surrounding heathen nations and elevates Israel's God Jahweh.

The writer of the first chapters of Genesis, says Kuitert, took this purified story of creation and, guided by the Holy Spirit, made it part of Scripture.

•

What effect does this approach have on the teachings of the Church? Well, quite a bit. For one thing, the first chapters of Genesis do not give us history, for the origin of the biblical creation story comes to us in a form borrowed from the heathen nations neighbouring Israel. Actually, it is best to make the distinction between form and content of Israel's creation story. Genesis 1, for example, corresponds very closely to Babylonian and Egyptian lists which categorically enumerated the various parts of the universe and all living beings. With the help of these lists, the writer of Genesis 1 was able to give a summary of creation. To be sure, this summary is merely the form in which it is presented. Behind the outward appearance the reader meets the content of the creation story. The content of Genesis 1-3 is what counts.

If we approach these first chapters of Genesis in the thought-pattern of the traditional teaching of the Church—that is, if we accept these chapters as literal history—we simply cannot understand the form and content of the creation and paradise stories. And why can we not accept Genesis 1 and Genesis 3 literally as an account of what happened at the dawn of human history? Because, in the opinion of Kuitert, history cannot be retraced; we cannot find out what happened in the hoary past and, furthermore, the writer of Genesis 1-3 had no intentions of giving his readers a literal description of early human history. Dr. Kuitert concludes that this new view of the origin of the creation story ought to be accepted and the traditional teaching of the Church must be set aside. He who maintains the new view does not do violence to Scripture, for he reads these chapters correctly, that is, he classifies them as a certain type of literature that does not convey history. On the other hand, he who reads these first chapters of Genesis as history does violence to Scripture for he makes Scripture teach what it does not intend to teach.

•

Has the Church read the first chapters of Genesis incorrectly for all these years? Yes, answers Kuitert, and the reason for this is that in orthodox circles the human factor in the writing of the creation and paradise stories is kept as small as possible. The human factor was always kept at arm's length, for recognition of this factor meant a threat to the certainty of faith. Therefore, the Church always stressed the doctrines of inspiration and infallibility of Scripture as guarantees for the certainty of faith. But, says the professor of the Free University, if the certainty of faith has to rest in these doctrines, it rests on a theory; the certainty of faith is not based on theory, but is the result of trust in Christ revealed in the Gospels.

•

Why does professor Kuitert say that we must stop speaking about the infallibility of Scripture? Because the persons of Adam and Eve are not important; because we cannot speak of Paradise as an actual place; and because we cannot maintain that Adam and Eve could have lived forever. In short, because the first chapters of Genesis do not intend to teach us literal history we may not say that form and content are infallible and an exact description of what happened many thousands of years ago.

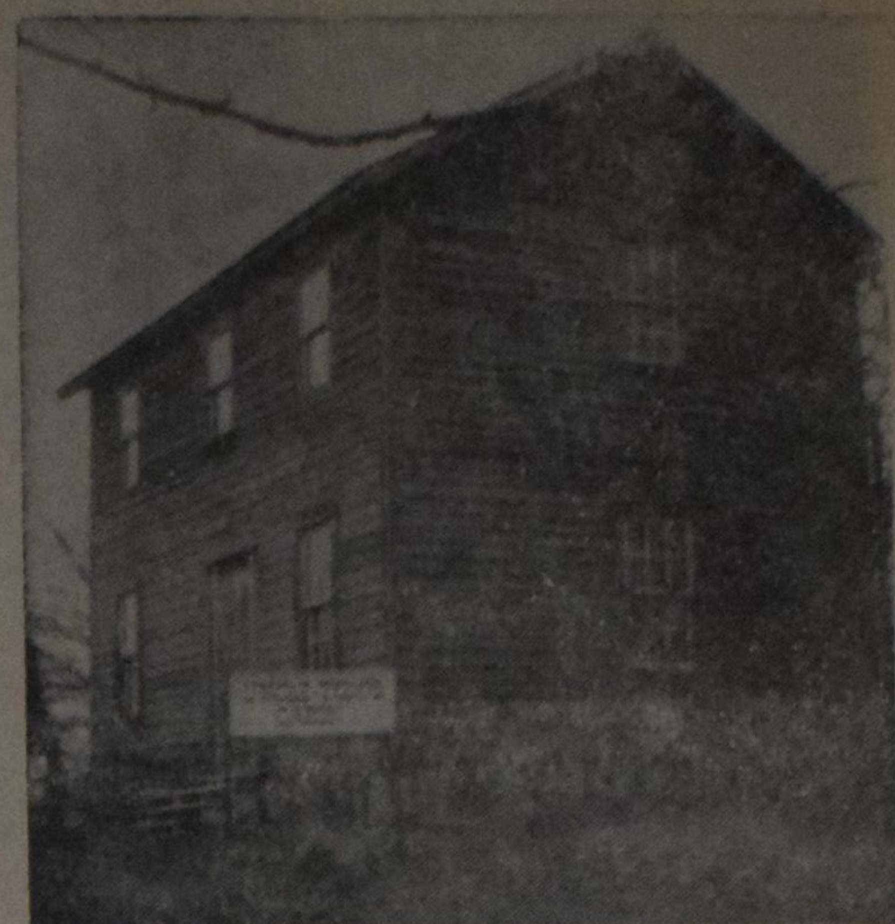
Professor Kuitert observes that the traditional order of creation, fall, and redemption have been taught—in Reformed theology—as a historical sequence; however, this teaching is incorrect, for this pattern does not exist as an infallible historical account. We must unravel Genesis 1-3 from this traditional pattern and in the light of the new view of these chapters of Genesis use the creation story as a teaching model—a model that can be used in teaching the creation story to children. But, repeats Kuitert, the model itself has nothing to do with an historical sequence.

Of course, theologian Kuitert realizes that the new view of the creation and paradise stories raises a number of questions, particularly on the doctrine of sin. What is sin? Replies Kuitert: sin is a contrast, it is negative, it is regression. Sin is the reverse of what it should be. Sin is the power which holds all people in its grip. Redemption from sin is only fully revealed in Christ. Hence original sin is not a historical incident which happened in Paradise, and original sin is not an explanation for the coming of sin into this world. What then does original sin mean if it has no connection with the traditional sequence taught in Reformed theology? Original sin, according to professor Kuitert, is a confession of guilt. The sinner confesses first that original sin is a power which dominates all people, and second, he confesses that no one can redeem himself from sin.

•

The above is a skeleton report of the lecture given by Dr. Kuitert and present a new approach to creation and evolution. The audience listened carefully to the words spoken by the professor of the Free University; when the time for discussion had come, the questions from the audience were keen and penetrating.

In the following article, I will take up the questions which were asked and the answers which Dr. Kuitert gave.

The home established by Henson at Dresden, Ontario, after his escape from slavery.

(Photo courtesy of Ontario Hydro News)

UNCLE TOM LIVED HERE

by ALISTAR THOMSON

(Canadian Scene) — Black Power leaders use "Uncle Tom" as an expression of contempt and rouse the mobs with the cry, "Burn, baby, burn." But Josiah Henson, the model for Harriet Beecher Stowe's Uncle Tom, would have cried, "Build, baby, build."

The real life Uncle Tom left his name etched into the history of Dresden — a small town in southwestern Ontario. It was here in 1841 that he established a colony for runaway American slaves.

Today at Dresden, Uncle Tom's Cabin and Museum are part of an historic site which includes such period items as Henson's home, a home for freed slaves, the pulpit from his church and slave whips and shackles. There are about 200 negroes among Dresden's 2,400 population and several of his descendants still live there.

On October 8, 1830, when Henson first saw the autumn sun rise over Upper Canada, he could not imagine that nearly half a century later he would meet the Queen of England. But in 1876 he was received by Queen Victoria at Windsor Castle. When he met her, his work was almost finished — he was an old man come to receive the supreme accolade for his efforts.

During his lifetime he had been a world traveller. Although he was illiterate until late in life, he lectured at universities to raise money for the British American Institute — his colony. In the early 1850s he went to England seeking markets for the Institute's products and actually had them displayed at Crystal Palace.

Many times he risked his life travelling to slave states and bringing back fugitives. It was on one of these trips he met Mrs. Stowe. From the meeting she acquired much of the information for "Uncle Tom's Cabin" — since translated into 37 languages.

On behalf of the Institute, Henson purchased 200 acres of walnut and tulip-wood trees, then set up a sawmill, a blacksmith's shop, a grist-mill and a carpenter's shop to make the colony self-sufficient. He built a vocational school to teach trades and domestic duties and the handiwork of the school's wood-carvers and carpenters can still be seen. He met every opportunity head on.

Born into slavery on Francis Newman's farm in Maryland, Josiah was beaten, abused and tricked by the white boss, Isaac Riley. When his creditors threatened to seize his assets, he sent Henson to brother Amos Riley's farm in Kentucky. His biography says: "I delivered myself and my companions (wife, two children and 19 other slaves) to . . . the brother of my owner who had a large plantation with 80 to 100 negroes . . . there I remained for three years . . . availed myself of all opportunities for improvement . . . and was admitted as a preacher by a Conference of the Methodist Episcopal Church."

Isaac Riley, in the fall of 1828, ordered that all his slaves be sold except Henson, who was to return to Maryland with the auction receipts. On route Henson raised $245 toward his freedom, but Isaac Riley tricked him and sent him back to Kentucky, still a slave who had merely made a downpayment on his release. His opportunity to escape came in September, 1830. Late one moonlight night, another slave rowed Henson, his wife and children across the dark Ohio River to Indiana. After two weeks of travelling by night, they reached Ohio and the headquarters of an underground movement funnelling escaped slaves to Canada. They reached Upper Canada safely.

He is remembered, among his other exploits, for organizing the colored people in Colchester to defend Fort Malden during the Upper Canada Rebellion. Soon after, with the help of a New York Quaker, James Fuller, he set up his institute at Dresden. And for a time the settlement flourished as the fugitives arrived.

But when the American Civil War ended black bondage in America, Henson's dream faltered and fell. War's end meant many of the slaves could go home to the United States and the colony began to dwindle.

A few years later, during one of his trips to England, the colony's sawmill was destroyed in a labour dispute, and the manager ran off with the readily portable assets. In 1871 the Institute went into bankruptcy and the property went to auction.

THE REVEREND JOSIAH HENSON, on whose life the book "Uncle Tom's Cabin" was based.

(Photo courtesy of Ontario Hydro News)

Missions Secretary Says India Presents the Challenge of the Impossible

(Wilmington, Delaware) — Writing in the WPM Newsletter, the Rev. William A. Mahlow, General Secretary of World Presbyterian Missions, reported that in a single area of India there are fifty fewer missionaries today than there were 15 years ago. This decrease has been further accentuated by the recent refusal of the Government of India to grant residence visas to two WPM missionaries assigned to the Children's Home in Bhogpur, India. In the border areas of Assam 12 out of 15 missionaries were asked to leave.

The situation in India, Mr. Mahlow stated, has tended to discourage candidates from applying for missionary service in India. "Nevertheless, India still presents to missions the greatest numerical challenge in the Free World." India has more than 500 million people, many of them living on a near-starvation diet. This is the 'challenge of the impossible.'

"Certainly there is no turning back in the light of the promises of God," he said. "Communism was not spread by its advocates turning away from the places where it was not wanted, and in New Testament days, wherever the gospel went there was often, if not revival, riot. So we certainly can expect opposition. But there is no reason why we should not press on."

(RES NE 5/28/68)

KLEINE OPERATIE

Een rijmpje waar we als kinderen nooit genoeg van kregen begon als volgt:

De gouverneur van Ching-
Chang-Choeng,
Hield veel van zoete amandelen.

Omdat onze jeugdjaren samenvielen met de tweede wereldoorlog, en het voedsel dat niet in eigen land groeide, steeds schaarser werd, moest ons eerst uitgelegd worden wat amandelen waren.

"Een soort pinda's, die je moet pellen eer je ze eten kunt" werd ons verteld. Dat er ook nog andere amandelen waren werd ons pas duidelijk in de wachtkamer van onze dorpsdokter. Met kloppende hartjes zaten we op een goede morgen, twee zusjes en een broertje, in de grote, vierkante kamer met de rijen banken langs alle vier muren.

Onze kwalen waren niet erg indrukwekkend, een paar zwerende vingers, een een verstuikte pols, maar elke keer als het belletje rinkelde, en een nieuwe patient aan de beurt was, kregen we een naar, wee gevoel in de maag. Je kon nooit weten, het kon best erge pijn doen als het onze beurt was. Onze buurvrouw had ons meegenomen, ze moest zelf ook op het spreekuur komen, en dus hadden we goede begeleiding. De stemming in de wachtkamer was eerst, zoals meestal, nogal gedrukt. Er heerste een diepe stilte, af en toe onderbroken door een min of meer gefluisterde opmerking. Van de aanwezige kranten en tijdschriften werd weinig gebruik gemaakt.

Naast ons zat een spichtig klein meisje, en blijkbaar begon het wachten haar te vervelen. "Moeder, wanneer gaan we nou naar huis?" zeurde ze, en het antwoord van haar moeder, op gedempte toon gegeven, bevredigde haar blijkbaar niet, want even later begon ze opnieuw, en nu hardnekkiger, te vragen, wanneer het haar beurt was. "Stil toch kind," kreeg ze te horen van de nu min of meer geagiteerde moeder.

Onze buurvrouw kreeg medelijden. "Wat is er met haar aan de hand?" zo begon ze het gesprek, "ze ziet erg bleek, is ze pas ziek geweest?"

"Mens, praat me er niet van," was het antwoord, "ziek geweest? Ze is altijd ziek, de mangeltjes motten er uit." Het gesprek kabbelde nog even voort, maar onze hersentjes draaiden op volle toeren, en toen even later buurvrouw ophield met praten vroegen we bedeesd: "Wat zijn mangeltjes?"

"Och heden kinders, dat zijn de amandelen, dat meisje moet de amandelen gepeld of geknipt hebben, net hoe je 't maar noemen wilt," legde buurvrouw geduldig uit. "Ja," mengde een oude man zich in 't gesprek, "ze kunnen er beter even het mes in zetten, daar knapt zo'n kind van op". Nu duizelde het ons allemaal. Visioenen van gepelde pinda's, doorgeknipt of doorgesneden, dwarrelden door ons hoofd. Ons broertje was, zoals altijd, de dapperste, en toen we even later gedrieën in dokter's heiligdom stonden, overweldigd door de vele instrumenten, potjes, flessen, en het doktersluchtje, vroeg hij schuchter en met bange ogen: "Hebben jongens ook amandelen?"

Dit is jaren geleden, we hebben nu zelf kinderen die meer met zieke amandelen hebben rondgelopen dan ons lief is. Pas geleden moest ons jongste zoontje, net als zijn broertjes een paar jaar geleden, ook op een avond naar het hospital, om van deze lastige ondingen bevrijd te worden. De wachtkamer in het kleine, maar moderne ziekenhuis zat tjokvol, met ouders en tonsil-patientjes.

En of dit nu in Canada was, of in Holland, maakte uiteindelijk weinig verschil, de mensen zijn onder dergelijke omstandigheden overal gelijk. Ook nu bleek zonneklaar dat over het algemeen de ouders nerveuzer waren dan de patientjes. De moeders zochten al gauw elkaars gezelschap, en begonnen vergelijkingen te maken welk kind wel het vaakst oor- of keelontsteking had gehad. De enkele vaders die dapper genoeg waren geweest om mee te komen, voelden zich kennelijk niet op hun plaats, en probeerden door geforceerde grapjes met hun kroost hun onbehagelijk gevoel te verbergen.

Eerst zaten de meeste kinderen wat schuw rond te kijken, en sommigen huilden zachtjes. Wij voelden onszelf min of meer superieur omdat ons kind zich voorbeeldig gedroeg, om de simpele reden dat hij nog te jong was om te snappen wat er ging gebeuren.

Spoedig echter begonnen de kleine patientjes onrustig te worden, en wat heen en weer te rennen. Een jongetje van een jaar of vier, dat eerst aan één stuk repen chocolade had zitten eten, zette het opeens op een brullen. Vlug gaf zijn moeder hem nog een reep, maar het kind begon nu te krijsen, en alle verschijnselen begonnen te wijzen op een "tempertantrum".

"If you don't stop that, we'll leave you here all alone right now", zei de moeder ferm, en de verschrikte vader voegde er wat hulpeloos aan toe: "Come on now Rickie, Peter didn't cry when he got his tonsils out". Dit werkte echter helemaal averechts, want nu werd Rickie pas echt razend, en ging erbij op de grond liggen om de vloer met zijn hielen te kunnen bewerken. Alle kinderen keken eerst min of meer verschrikt naar Rickie, maar al spoedig negeerden ze hem, met de wijsheid een kind eigen.

Niet alzo de ouders echter, en verschillenden voelden zich geroepen de vader en moeder bij te staan, door goedbedoeld advies te geven, terwijl de krampachtig glimlachende vader eentonig herhaalde: "Come on now, Peter didn't cry like that".

Een oud dametje merkte mistroostig op: "Isn't it terrible what that poor little lamb has to go through?"

Intussen had Rickie zich zo nijdig gemaakt dat de chocolade in zijn maag ging opspelen, en prompt begon hij over te geven.

Maar nu kwam er aktie van de zijde van het hospital. Een forse verpleegster overzag met één blik de situatie, en pakte Rickie beet, terwijl ze de ouders meewenkte.

"I'll put a cloth with chloroform over your face if you don't stop it," zei ze kwaad, en ook al begreep het slachtoffer dit niet, toch hield hij zich verschrikt stil.

Er kwam nu wat schot in, de deur van het kantoor werd geopend, en stuk voor stuk werden de kinderen geregistreerd.

De oudere dame die de formulieren moest invullen, was hier kennelijk nog maar kort, en deed nauwgezet en plichtsgetrouw haar werk. Ze vergat geen enkele vraag op het papier, en vroeg ons: "Does he have false teeth?" en "Did he ever have a heart attack?"

Eindelijk was het zover dat alle moeders op de kinderzaal waren om hun kroost uit te kleden en klaar te maken voor de nacht. Eén der moeders, een type dat het best te beschrijven was met het woord "sophisticated" en die zich ook steeds afzijdig gehouden had in de wachtkamer, begon haar dochtertje voor te bereiden, en het bleek dat ze een trouwe lezeres was geweest van Dr. Spock's bestseller. "Now Sharon, I'll tell you exactly what is going to happen," zo begon ze. "First you are nicely going to sleep, and mommy is going home. In the morning a very nice nurse will wake you up, and get you ready for the doctor. She will put you on a stretcher, that's a bed on wheels. The doctor will take your tonsils out when you are asleep, you won't feel a thing. When you wake up, mommy will be right here with you, and before you go into the operating room mommy will be there too, to kiss you good-bye."

"Oh no, you won't," onderbrak de stem van de kordate nurse, die hoofdschuddend had staan luisteren, die relaas, "no mothers allowed here until after the operation."

De moeder keek even wat verbouwereerd, maar herstelde zich meteen, en draaide de nurse de rug toe, terwijl ze op fluisterende toon verder praatte met haar dochtertje. Het bleek dat Rickie's moeder al vertrokken was, en toch zat hij, tot ieders verwondering, zoet in zijn crib. "Maybe they really did make him dopey," veronderstelde iemand fluisterend, maar al spoedig ontdekte de nurse de reden van Ricky's voorbeeldig gedrag. Onder het laken had hij twee dikke chocoladerepen verstopt.

Het werd tijd om de kinderen alleen te laten. Een lief jong moedertje kreeg het even te kwaad. "She's so small and helpless," zei ze bedrukt tegen de nurse, "'she'll probably cry when I leave her." "Oh, that's all right," was het goedbedoelde maar weinig opbeurende antwoord, "they always cry when the mothers leave, but I'm used to that. I'll give them a good lecture, and tell them to be quiet, so don't worry about that."

En na deze laatste opmerking leek het ons allemaal verstandiger onze kinderen maar vlug achter te laten voor een nachtje onder de bekwame hoede van deze moderne Florence Nightingale.

Mrs. B. Hosmar

DEZE POPPEN, DIE BEKENDE FIGUREN UIT DE CANADESE GESCHIEDENIS VOORSTELLEN, worden op het ogenblik in de Canadese bibliotheken tentoongesteld. Links onder ziet men Samuel the Champlain, die in Frankrijk vergeten was, maar wiens naam in Canada voortleeft — zowel op landkaarten en monumenten als in het hart van het Canadese volk, dat hem de naam "vader van New France" heeft gegeven. De dichteres Pauline Johnson (rechts), een Iroquois Indiaanse, werd meer dan 100 jaar geleden op het Six Nations Reservaat bij Brantford in Ontario geboren. Op ongeëvenaarde en opzienbarende wijze heeft deze kordate vrouw kans gezien, de grote kloof tussen Indianen en blanken te overbruggen. Ze werd daarin geholpen door haar afkomst — haar vader was het Mohawk Opperhoofd George Henry Martin Johnson en haar moeder Emily S. Howell, van Engelse geboorte — en haar schrijvers- en sprekerstalenten. Haar meestbekende gedicht "The song my paddle sings" is reeds jarenlang opgenomen geweest in de leesboeken voor de lagere scholen in Canada.

(Globe and Mail Photo)

For the Farmers

Sowing Wild Oats

Ottawa, June 14, 1968 — Mrs. Vernon Burrows isn't surprised when her husband is late for dinner. She knows he's only been sowing his wild oats again.

Dr. Burrows, you see, is a federal agricultural scientist who is quite literally sowing wild oats as one of his experiments at the Canada Department of Agriculture's Research Station in the heart of the nation's capital.

The burly, six foot-three researcher, who looks more like a center lineman for a professional football team, is so wrapped up in his work as head of the oats and barley unit at the Research Station that it's not unusual to drive by the field at 6 p.m. and see him examining his plants.

It all began when Dr. Burrows found that wild oats, a plant which prairie farmers have spent millions of dollars to eradicate, has a secret alarm clock in the seed that, when set by the proper environmental conditions in the fall, wakes the sleeping seed when winter is over.

Dr. Burrow's research is geared to increasing yields, and this means changing some oat characteristics. Common spring-type oats that farmers plant in May lack the germination mechanism (or alarm clock) of wild oats so it can't be sown in the fall. If common oats were planted in the fall, it would germinate immediately and be killed by winter frosts. Therefore, farmers plant oats in the spring, which means they must wait for the fields to dry. That's often too late to obtain maximum yields of seed.

There was a time when Dr. Burrows, along with other researchers, was trying to control the spread of wild oats. It was during this study at the University of Manitoba that Dr. Burrows was instrigued by the ability of wild oats to survive the winter frosts and to germinate in the spring. Instead of trying to kill wild oats, now Dr. Burrows finds himself carefully cultivating seedlings in Ottawa greenhouses, pampering wild oat plants in controlled environment growth chambers and in the field. He doesn't question the need to kill wild oats on the farm, where it is still a pesky weed, but he reasons that "any plant this successful in surviving or escaping the severe winter conditions of Canada must have features of value to farmers."

He has bred wild oats to commercial varieties of spring oats to construct a new plant possessing the desirable characteristics (or genes) of both species. He wants the plant to have the commercially-acceptable seed type of spring oats and the dormancy and winter survival qualities of wild oats. At the same time, he's trying to prevent other gene transfers because he doesn't want the new plant to have the wild oat characteristics that produce seeds with large useless hulls, small seeds and a sucker mouth. The sucker mouth of wild oats occurs at the point of attachment of the seed to the plant and functions in the same manner as the stem of tree leaves. The seed is held on the plant while it is growing, but falls off in the autumn. That's ideal for a weed, but it's a draw-back for farmers who want to harvest the seed.

After several years of painstaking work mixed with frustration and moderate success, Dr. Burrows made a major breakthrough this spring, the first of several he will need before his ideas are converted into a commercially-acceptable new variety. Last fall he planted hundreds of different seed rows, so many that he needs a chart to find his way around the test plots this spring. The seeds were from a wide variety or crosses of wild and tame oats.

This spring he discovered that the seed he had treated in a special and unusual manner last fall was shooting out of the ground, but other seed treated in the usual manner either germinated last fall and was killed by winter frosts, or didn't begin to grow as well as it should this spring.

After the seed was harvested last year, he scattered some of it on top of the ground and covered it with wire mesh to keep birds away. This seed was exposed to wind, rain and sunlight instead of being stored in a weather-proof granary. This was only one of many types of treatments he tried, including chemical treatment and deep freezing.

Up to last year, Dr. Burrows had been harvesting the seed and storing it in granaries until September or November. Seed handled in this manner would only produce two or three shoots in the spring for every 100 seeds he planted in the fall. However, the seed that he left outdoors last fall is germinating at a rate of 50 per cent or better. Now it's a matter of discovering why the seed that was left outdoors reacted the way it did.

There are several possibilities. The seed may have a biological alarm or germination clock that can be set when freshly-harvested seed is exposed to rain and the continually shortening days of fall. It may be outdoor temperature variations, but that's a less likely answer. It may be that fall weather is altering the seed to enable it to resist winter frosts in much the same manner that native trees prepare for winter.

Once Dr. Burrows discovers what the mechanism is and he has a hunch that it's the sunlight exposure, he will be able to artificially treat the seed to activate the alarm clock and thus have better control over the germination process. That would mean that he could grow three crops a year instead of one, two of them in the greenhouse. This dramatic short-cut could cut his experimental time on this project to a third. (He's currently working on several other breeding programs as well.)

Dr. Burrows is so enthused about his results this spring that he now believes it's no longer a matter of "if" but a matter of "when" he can develop a new variety of this class of oats, which he has dubbed as "dormoats".

This new variety would have several distinct advantages:

* Farmers could plant the dormoat seed in the fal and it would begin growing long before soggy fields can normally support heavy farm machinery for seeding in the spring.

* The crop will mature by late July, which means that it will miss serious diseases, such as septoria and stem and crown rusts which have traditionally cut yields of spring-sown oats.

* In response to the favorable growing conditions of early spring, the plants show excellent vigor and high yield potential.

* Because the crop can be harvested in mid-summer, the field will be open for some other crop the rest of the year.

There are several hurdles to jump before all of this becomes a reality.

Seed from the many crosses between wild oats and tame oats must now be selected under the favorable methods of culture just discovered. Then Dr. Burrows must continue this selection for several generations to be sure that the seed has not only the alarm clock and winter survival characteristics of wild oats, but also the desirable seed type of normal spring-seeded oats.

Dr. Burrows isn't discouraged, however. Instead he is almost tempted to do a hop, skip and a jump in the middle of the field every time he checks the growth of that seed he left outdoors before planting it last fall. It's one of the big breakthroughs he was hoping for.

"And one of the rewards a scientist can experience in agricultural research," he adds.

INFANT BAPTISM BECOMES ECUMENICAL ISSUE

Both the validity and the mode of baptism have become topics for discussion in Reformed and Anglican churches in recent time. Reformed churches in France and the Netherlands have considered whether adult baptism as an alternative to infant baptism is a legitimate way of administering the sacrament. In Australia an Anglican church has begun to use the mode of dipping in baptizing infants.

It all started, wrote the Rev. Howard G. Hageman in the Church Herald, when Karl Barth wrote a tract against infant baptism in 1943. Following the appearance of his views, the Reformed Church in France altered its stand and allowed parents to postpone baptizing their children until they became adults. Infant baptism was administered to children whose parents desired it.

More recently the Netherlands Reformed Church (Hervormde) has considered adopting a position similar to that of the Reformed Church of France. At its recent General Synod a study committee favored allowing for a delay in baptism until the children become adults. The committee was not unanimous however and one member, Prof. Bakhuizen van den Brink insisted that any abandonment of infant baptism was both a denial of the confessional position of the church and a serious rupture with the ecumenical church as well. After some debate the General Synod recommitted the report and urged that ecumenical advice be sought before a decision is reached.

In St. Stephan, New South Wales, Australia, the Rev. Ward Powers has begun the practice of providing two modes of infant baptism: sprinkling and dipping. In favor of the latter he adduces four grounds: It is a mode which dates back to New Testament practice; it has been part of the Anglican tradition from the beginning; it brings home the meaning of the sacrament more effectively and more vividly to the parents, the godparents and their friends and the members of the congregation; it brings out the symbolic meaning of baptism, the washing away of sins consequent upon forgiveness.

In the meantime Karl Barth has moved beyond his previous position and now rejects 'sacramental' baptism, whether infant or adult. In a recently published volume of his Church Dogmatics (K. D. IV 4) Barth holds that calling baptism a sacrament must imply that a purely human action can mediate divine power and thus manipulate God. Barth distinguishes sharply between God's act (baptism with the Spirit) and man's liturgical action (water baptism). The former effects repentance, purification and renewal of man. The latter is the human response by which man reacts in freedom and by personal choice. In the introduction to his book Barth writes "I predict that this book, which probably will be my last larger work, will put me in the same ecclesiastical isolation I found myself in fifty years ago, and thus that I am about to depart the scene with a bad reputation."

The Rev. Hageman concluded his comments on baptism by saying, "I have more than half a suspicion that the time is not too far distant when we (Reformed Church in America) shall have to face the problems of baptism too, and that our present discussion is simply a preliminary round in a long overdue examination of the whole subject of the sacrament of baptism."

(RES NE 5/28/68)

DATUM CENTRALE

July 1	Dominion Day
July 1	Annual Andyker Picnic, Waneeta Beach, Port Bruce, Ont.
July 1-5	Provincial Exhibition of Manitoba
July 3-Aug. 9	Summer Course 1968 sponsored by the Ontario Alliance of Chr. Schools and the A.R.S.S. in Timothy Chr. School, Toronto, Ont.
July 29-Aug. 3	Provincial Exhibition, Regina
August 2-5	Ontario Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., at Bolton, Ont.
August 5	Civic Holiday (not national)
Aug. 5-17 and 19-31	Summer Camp for Retarded Children, sponsored by the Ont. Christian Association for Exceptional Children, at Camp Medeba, West Guilford, Ont.
August 23-26	Alberta Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., Calgary, Alta.
Aug. 16-Sept. 2	Canadian National Exhibition, Toronto
August 30	B.C. Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., Calgary, Alta.
Aug. 17-Sept. 2	Pacific National Exhibition, Vancouver
September 2	A.R.S.S., at Cultus Lake, B.C.
September 2	Labour Day
September 28	All-Ontario CLAC Rally, which will be held in Toronto.

De meeste van deze samenkomsten zijn gadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

Creating New Plants from Wild Oats

Oat breeder Dr. Vernon Burrows looks over an experimental plot of dormoats which shows the dramatic germination response (right row) of the seed that was left outdoors before planting last fall.

Dr. Burrows uses tweezers to transfer pollen from one oat plant to another, creating a hybrid seed to be used in his oat breeding program.

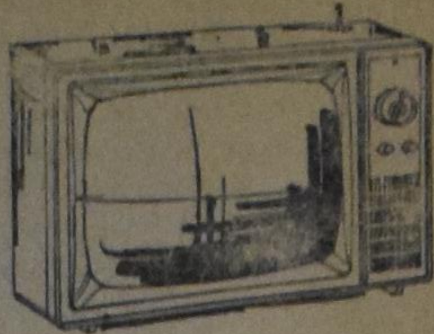
Structuuronderzoek Geref. Kerken in provincie Groningen

In de provincie Groningen zal het bureau "Kerkopbouw" van de gereformeerde kerken beginnen met een omvangrijk kerkelijk structuuronderzoek. Het gaat o.a. om de vraag of het met het oog op de toekomst nodig zal zijn, dat kleine kerkelijke gemeenten tot samenwerking in groter verband komen. Het onderzoek heeft betrekking op de classes Appingedam, Bedum en Warffum.

Opdracht tot onderzoek gaf de particuliere synode van de provincie Groningen op advies van de provinciale deputaten voor Kerkopbouw. Bijzondere zorgen maakt men zich in Groningen over het toenemende aantal predikantsvakatures. In de genoemde classes zijn 22 van de 48 predikantsplaatsen vakant. Vijf jaar geleden waren er nog maar 10 vakatures.

Het onderzoek wordt door "Kerkopbouw" verricht in samenwerking met classicale structuurcommissies en met inschakeling van plaatselijke deskundigen. Terwijl men zich in Groningen bezig gaat houden met de toekomst van de kleine kerkelijke gemeenten, is "Kerkopbouw" tegelijk bezig met een opdracht om voor de classis Rotterdam een rapport te maken over de vooruitzichten van de grotestadskerken, waarvan het bestaan met name door de ontvolking aangetast wordt.

T.V. Variety Shows

At one time or another most of us have watched a variety show on television. You can't help it, for there seem to be more variety shows than any other kind on T.V. From nine o'clock on a Tuesday morning till twelve midnight you can tune in on eight or nine different variety shows with a mere click of the switch. If you have the stamina and the time to go through such a day, chances are you will hear the same songs and jokes a few times over. You will also see the same faces a few times over.

What exactly is a variety show? A quick glance in your T.V. Guide shows you that there is a host or hostess by whose name the show is known. Then there are the scheduled guests among whom singers, comedians, dancers and actors, plus the usual regular performers signed on for the entire season.

The purpose of these variety shows is to entertain and amuse the viewers with (you guessed it) a variety of subjects. Comedian Red Skelton always says his show has fulfilled its purpose if it has brought but one minute of happiness into our homes. And sometimes that's eactly how long the happiness lasts: one minute. For true humour and wit are very rare on these particular shows. The comedians often display an appalling lack of reverence for the things which we as Christians hold sacred. The Bible, heaven, hell, marriage and in-laws seem to be favourite subjects for jokes, sketches and dances.

Red Skelton, for instance, often portrays a bumbling husband whose wife constantly shouts at him and nags him into doing the household chores. He also has a mother-in-law who is the butt of many jokes and digs. I am sure you know the type. Some of his jokes border on profanity, and marriage is not at all upheld as a sacred institution.

Dean Martin is forever joking about alcoholism and pretty girls, and I have read that he is always slightly tipsy while doing a show. Whether this is true or not he certainly acts and looks as if he is.

Rowan and Martin's Laugh-In is often sacrilegious and profane. There is even a performing parson who utters some "profound wisdom" in a one-sentence statement.

The Danny Thomas show has on several occasions joked about and even portrayed hell and its inhabitants in a song entitled "Pack up your sins and go to the devil". Jokes about Noah and the Ark, and other Bible characters have been equally shocking.

When you watch such a program or part of it, may I ask what you do? Do you smile and shrug it off, even though you know it isn't the stuff you ought to be watching? Or are you shocked that this sort of profanity so easily comes into your home? Or are you already so used to it that it doesn't bother you much anymore? The least you can and should do is turn off your set. Then sit down right away and write a letter to the network, the producer and/or the sponsor. We simply cannot afford to let this stuff infiltrate our homes and our lives, and the lives of our children who may be watching. It is already difficult enough to teach our children respect for adults without these programs. If we try, as we should, to show our children what a Christian marriage is like, we do not need a comedian to show the opposite. If we are teaching our teenagers not to go along with the crowd in having a social drink, we certainly do not need an entertainer belittling the drinking problem and its effects.

A variety show usually has a group of dancers or chorus girls performing or acting out a certain song or theme. Only occasionally do we see something beautiful and worthwhile in this field. Generally there are a lot of hip-twisting, gyrating, sugestive movements, with a lot of bare legs and peekaboo clothing to boot. Does this sort of thing really appeal to us and fascinate us? I should hope not!

Most of the time one or more singers are featured on a variety show. Sometimes this appearance is a singer's T.V. debut and the reception of the audience as well as the reviews can make or break such a singer's career. I am aware that tastes vary greatly in this field. What one person thinks is a wonderful voice and a marvellous song another person cares nothing for. But in my opinion a song has to have a message; it has to be a story set to music. Many tophits today seem to be made up of a few sentences which are repeated two or three times. The lyrics often leave much to be desired and the word "love" is used so indiscriminately that you wonder if anyone still knows what it means.

On reading this I hope your heart isn't sinking and you aren't thinking, "My, isn't there anything we can watch these days?" Be assured that it isn't my purpose to run down every variety show and program there is on the air. However, we do have to be selective in our viewing and we should abstain from watching that which tries to undermine our Christian principles and our moral standards.

There are indeed a few wholesome and enjoyable variety shows which we can watch. Perhaps we may not agree totally with what is presented on the Caroll Bunett Show, but to my mind this is one of the most refreshing and enjoyable variety shows I have watched this past season. Much of this can be attributed to its charming and talented hostess. This show will return next fall. Although not all dances are of high calibre, I have seen a beautiful Greek folk dance performed on this show.

The Tommy Hunter Show and the Don Messer Show are also classified as variety shows, although they are of a slightly different character. The music is more the country-style and ballad-type music. Square dances are regularly performed and the guests usually excel in playing a certain instrument, in tap-dancing, or in singing. These shows are worth watching and the music is of a higher calibre than the general top-hits.

Having watched the Wayne and Shuster Comedy Hour on Monday night, June 10, I decided to include this show as well in the far from complete list of variety shows. In my opinion they are two great comedians whose wit and humour are far above average. Singer Danielle Pilon made her T.V. debut and sang some beautiful numbers. And to think that this is a truly Canadian show makes it even more enjoyable. At least you know about whom and what they are talking when they satirize.

In our use of television we should be aware that there is much which can very well do without. We as Chistians must distinguish between that which we may accept and that which we must reject. And we shouldn't be too lax or lazy or indifferent to turn off our T.V. set when something is pesented which we cannot tolerate. We must responsibly exercise our Christian liberty also in the field of television watching.

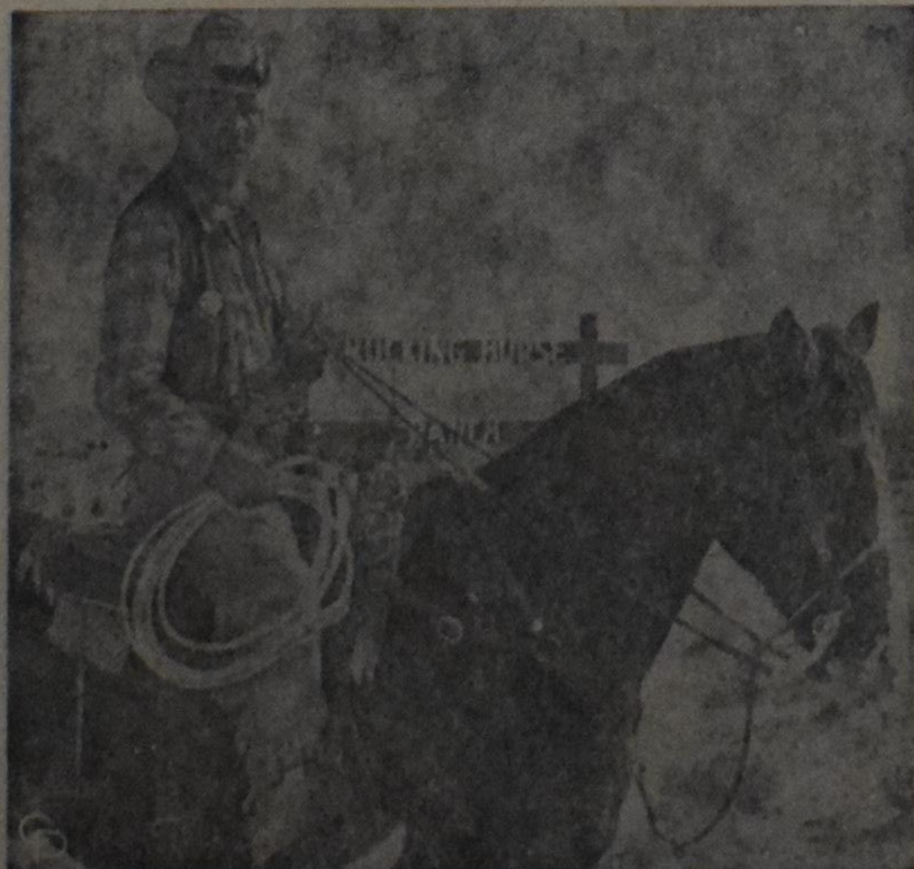
Joanne Beukema.

Stamps for Literature

A REMINDER

Don't throw your stamps away! Send them to Mr. Vila:

Stamps for Literature,
Box 6094,
Grand Rapids, Mich., 49506,
U.S.A.

OLDEST LIVING COWBOY—Jack Hart, 97, first cousin of the late silent screen cowboy star, William S. Hart, is the oldest cowboy still active, according to the Rodeo Cowboy Association. He is shown at a rodeo in Las Vegas. He lives on ranch in Alamo, Calif., and is a horse groom.

PRESBYTERIAN ASSEMBLY AFFIRMS RIGHT TO WORK WITHOUT COERCION

The 94th General Assembly of the Presbyterian Church in Canada recently declared itself in favour of the right to work in freedom. The commissioners, meeting at Knox College in Toronto, unanimously voted:

"That is this year, designated Human Rights Year by the United Nations, we affirm the right of all Canadian citizens to work without coercion from any quarters."

The motion was moved by Dr. William Fitch, minister of Toronto's Knox Presbyterian Church, and seconded by Mr. Norman L. Mathews, Q.C., a Toronto lawyer. The right-to-work motion was adopted immediately after the Assembly had decided to refer a motion commending "the Christian Labour Association of Canada for their fearless defense of workers in Ontario suffering through loss of employment for conscience sake" to the Board of Evangelism and Social Action, together with the mover and seconder of the motion, with the request that the Board submit a report and recommendation to next year's Assembly.

The Presbyterian Church's unequivocal stand is a confirmation and an endorsement of the position propounded by the United Nations in its **Universal Declaration of Human Rights** which states in Article 20(2), "No one may be compelled to belong to an association," and in Article 23(1), "Everyone has the right to work, to free choice of employment, to just and favourable conditions of work and to protection against unemployment." The 94th General Assembly clearly rejected the secular unions' widespread practice of forcing workers to support them as a condition of employment.

CLAC members and sympathizers are profoundly thankful! However, the Presbyterian Church's endorsement of the free shop will probably be denounced by AFL-CIO/CLC trade unionists who are already upset that Mr. Leonard M. Reilly, Ontario's Chief Government Whip, seeks legislation that will outlaw all forms of compulsory unionism. CLAC hopes that it won't be long before Canadian workers will be freed from the tyrannical yoke imposed by closed-shop unions and will be granted equal opportunity to work without fear of secular union reprisal and discrimination.

Canada's Governments should soon introduce legislation that will do full justice to the vital principle of man's God-given right to work in freedom. Then, at last, Canadian workers will be free to join the trade union of their own choice.

Gerald Vandezande.

THE HISTORY OF THE NETHERLANDS

BY D. J. VAN DIJK

18. The Struggle for Supremacy at Sea

Despite the fact that in 1650 the Republic of the Netherlands had far fewer inhabitants than the neighbouring countries, its merchant fleet dominated the seven seas. This strong position can easily be explained by the situation in the surrounding countries. Germany had fallen apart into hundreds of miniature states; France had become an absolute monarchy, thanks to the machinations of Cardinal De Richelieu, and when Louis XIV ascended the throne in 1661 he concentrated on expanding his power on land; Spain was exhausted, had an incompetent government, and its fleet had suffered so many defeats at the hands of the Dutch admirals, that it could hardly maintain its contacts with the Spanish colonies in the Americas. Britain was highly irritated at the Republic's superior power, especially when the Dutch fleet sank the Spanish Armada near the Downs, thereby violating English neutrality while the English fleet had idly and helplessly to look on. In addition, the British had been expelled from East Indian waters and their flourishing trade in furs with Archangel had been taken over by the Dutch. Moreover, the civil war curtailed England's foreign policy to the point of inactivity. After the execution of Charles the First and the seizure of power by Cromwell, the latter realized that complete Dutch superiority at sea was unacceptable to an island like Britain. Remarkably enough he eventually suggested very close co-operation with the Republic, and even the formation of one joint state.

The Republic had internal difficulties at that time. Stadtholder William the Second had died, much to the satisfaction of the Holland regents, since his high position and his behaviour had turned out to be almost those of a monarch, and there was no place for such a figure in a republic. His son William the Third, was born a few days after his father's death, but the regents had abolished the stadtholdership, thereby ousting the House of Orange; in the same way as the House of Stuart had been put aside in England. Cromwell's suggestion of a permanent alliance between the two countries was courteously but firmly refused by young Jan de Witt, the state's Grand Pensionary who more or less occupied the post of prime-minister. Forced by the London traders, Cromwell took other measures, and he issued the Navigation Acts which stipulated that goods could be imported into England exclusively by English ships of by vessls from the country of origin. This meant an enormous blow to the Republic, and when moreover the English demanded that foreign war-ships be the first to salute English naval vessels in the waters around the British isles, the first Anglo-Dutch sea-war started in 1652. But Cromwell had a strong fleet and Holland's navy had been somewhat neglected in favour of the merchant marine expansion, so that the English were victorious all along the line. They closed off the Dutch coast, and an attempt by admiral Maarten Tromp, to breach the blockade ended in a heavy defeat and the admiral's death.

Finally, peace was concluded and the Dutch recognized England's Navigation Acts. When in 1660 the House of Stuart returned to the English throne, Jan de Witt and his government in Holland hoped that the new king, Charles the Second, would be so grateful for the long years of Dutch hospitality, that he would be willing to abolish the Acts. But Charles, trying to please the London merchants, refused and started the Second Anglo-Dutch war in 1665. However, this time the Republic was better prepared. A very strong naval fleet, commanded by men like admiral Michiel de Ruyter beat the English time and again, despite brave resistance. After De Ruyter had successfully attacked the English naval base at Chatham, the English government was compelled, at the peace negotiations, to considerably tone down the Navigation Acts, so that the Dutch had their way. And saluting wasn't mentioned this time!

It was a glorious victory for Jan de Witt and his wealthy regents. However, the population, subject as they were to the ruler's arbitrariness and egged on by the Calvinist clergymen, wanted to improve their position by urging the appointment of William the Third as Stadtholder. De Witt had only eyes for the fleet and thus the strength of the army was reduced to a negligible factor. So when Louis XIV of France — the Sun King — thought he was strong enough to acquire supremacy in Western Europe, he planned an attack on the Republic which he wanted to destroy at one blow. For this purpose he had obtained the support of the English king who made the British fleet available to him. For his overland attack he had the backing of the German bishops of Munster and Cologne. In 1672 the Republic was suddenly attacked from all sides. The enemy could advance to the heart of the country, where the population rose and murdered De Witt and his brother. In all haste the people appointed the young but ailing William the Third as Stadtholder and commander in chief. He displayed amazing energy and managed to get the defence inundation line between the Zuyderzee and the river Rhine ready, which halted the advancing French Armies. In the coastal area admiral De Ruyter repelled three landing attacks of the Anglo-French fleets. The inland provinces also regained their strength and gave the German bishop's forces a good licking. Louis returned to Paris and subsequently William the Third surprised friend and foe by turning the tables and starting an offensive himself. He obtained the support of Spain, Prussia and the German emperor against France, and he made peace with England. As a result — at the peace of 1678 — the Republic lost not one inch of its territory. From that time on William was the French king's greatest adversary in the latter's aspirations for hegemony in Europe. William, perhaps the most impressive of all Orange scions and the most important one in the field of world politics, married Mary, the eldest daughter of the English king James II. James was a Roman Catholic, but Mary was Protestant. This marriage, for purely political reasons, started tooff in an extremely chilly way. Yet, despite William's physical condition, it grew gradually into an alliance of great affection. When in 1688, James fathered a son from his second marriage to a catholic princess, parliament — fearing a catholicizing of the country — invited William and Mary to ascend the English throne. The Dutch States General co-operated in every respect and a powerful Dutch fleet accompanied William to England. There he defeated his father-in-law and forced him to flee the country, to his ally Louis XIV. William and Mary mounted the throne, after having ceremoniously confirmed by oath the privileges of Parliament. When William III died in 1702, the European situation was still very difficult. But Louis had been curbed for good in his efforts to acquire European hegemony. The Netherlands Republic, too, was exhausted. It now had to pay its toll for the too heavy task imposed upon it during the struggle for power in Europe.

(Radio Nederland)

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

THE APRIL LADDER

Names	Problems Points 296	297	298	299	Sub-Total	Previous Total	TOTAL
	3	2	3	2	Max. 10		
A. Guillaume (V), Edmonton, Alta.	3	2	2	2	9	89	98 Winner!
John Guldemond, Grimsby, Ont.	—	2	2	2	6	84	90 Winner!
A. Renema, Duncan, B.C.	2	2	1	0	5	82	87
J. Lemstra Jr., Grimsby, Ont.	—	2	2	2	6	76	82
R. Bouma (III), Belleville, Ont.	3	2	2	0	7	49	56
F. Baarda, Smithville, Ont.	—	2	0	2	4	42	46
J. Kloosterman (I), Peterborough, Ont.	—	0	2	2	4	26	30
T. P. Palmer (I), Grand Rapids, Mich.	—	2	—	—	2	16	18
H. Rombach (II), Toronto, Ont.	3	2	3	2	10	(94)	10
T. VanderMeer, Edmonton, Alta.	—	0	—	—	0	6	6
J. Heikamp (I), Sarnia, Ont.	0	2	0	2	4	(100)	4

REMARKS

This time again we find two winners at the top. Congratulations, friends! In due time you will receive your prizes from the publisher. A. Guillaume reached to top for the 6th time. After the August ladder he became silent because of his studies, but on request he kept his 89 points. It is nice to be at the top immediately when you come back to the contest. J. Guldemond is a first winner.

A good thing in this ladder is that both winners of the March ladder are back again. I am very thankful for several encouraging remarks which I got from many sides this time.

The results as shown in this list are not too good. Out of a maximum of 110 only 57 points were scored. Well, in a good contest the problems should not be too easy. Keep on, men! Next time better?

THE WORLD AROUND US

RESURRECTION CITY

It is quite possible that Resurrection City located in the heart of Washington, D.C. will be no more by the time this issue of Calvinist-Contact reaches its readers. The Poor People's Campaign as envisioned by Dr. Martin Luther King was to have been a sober but stubborn and lengthy campaign by the poor people to force Congress to pass the legislation the underprivileged demanded, but the man who may have been able to make it a success is dead and his successor, although an able man in many fields, does not seem to be able to cope with the difficulties that beset shantytown, Washington.

The campaign has been plagued by problems from the beginning: the plywood shacks could not be built fast enough to accommodate the rapid influx of people in the first days of the campaign, and many hundreds had to sleep in churches or hotels until the town could be made ready; then the rains turned the once green lawns into mudholes, mosquitoes dive-bombed the dwellers and toddlers and babies had to be evacuated to avoid flu epidemics; finally, and probably the greatest difficulty, is the dissension among the people and the inability of the leaders to cope with it and show a unified front to those whom they are desiring to impress with their demands.

Ralph David Abernathy, 42, the new president of the Southern Christian Leadership Conference insists that "We are going to stay in Washington until Congress decides to put an end to poverty in this country". But the number of people in Reserrection City has declined from almost 3000 to just under 100 (at time of writing), and the number seems to be dwindling daily. Abernathy himself is at least partly to blame for the lack of interest the Negroes have in the campaign. During the heavy rains, Abernathy moved into a hotel in Washington, and only returned to live in his plywood shack after some of his young supporters invaded his hotel room and almost forced him to return with them. Abernathy was named as the successor of the S.C.L.C. by King more than three years ago. But King so dominated the scene that Abernathy was "the man in the shadow" and never really showed the Negroes that he was capable of leading them. In a sense, Abernathy is still in the shadow; although there was no fight for the leadership after King's death, the organization may well fall into disarray because Abernathy can not command the following and obedience that King could.

To fill King's place is, of course, a very large task. Not only was he a superb orator, but he also had credentials — such as the Nobel Peace Prize — that impressed the white power structure.

Abernathy's assets are far less gilt-edged and his speaking style is still very much "brimstone Baptist". Abernathy has been with King since the Montgomery bus boycott in 1955; his house has been bombed; he has been in jail with King no less than 19 times, and while King became the country's leading civil rights worker because of his high ideals and soaring eloquence Abernathy bcame the whip of the movement and with his gift for mediation and high sense of humor was invaluable to King.

Now, however, the full load of the movement falls on Abernathy's shoulders and he is clearly having difficulties coming forth with concrete plans. "I'm supposed to dream dreams and come up with ideas" he confided to a reporter, but the dreams do not have very much concrete substance to them. At the start of the campaign, he drew up a 59-page manifesto which was clearly unrealistic and unobtainable. Only after he had spoken with a number of Congressmen did a clearly defined program emerge. Six Congressional subcommittees will seek legislation to aid the poverty-stricken. Among the measures they will push are: President Johnson's program to build six million homes for low-income families over the next decade, which was approved by the Senate two weeks ago; industries will be given assistence to create 500,000 jobs for the hard-core unemployed; food programs for 256 counties designated as emergency hunger areas; and repeal of a freeze in the number of recipients under the Aid for Dependent Children program. Although these goals are fairly modest, it will still be a long and hard fight before all these measures are passed through Congress, and Abernathy will have a very difficult time to keep his Resurrection City intact for such a long period. The financial worries of the campaign are far from over, even though a number of people contributed substantial sums (Sammy Davis Jr. gave a cheque for $17,800; Jack Lemmon promised half his salary from his next picture which could be as high as $500,000; Sidney Poitier contributed liberally and donned work clothes to help with clean-up details in the camp).

The biggest problem in Resurrection City is still discipline. A group of about 500 demonstrators marched into the Department of Health, Education and Welfare, refused to budge until HEW Secretary Wilbur Cohen came out of his office to see them. Another group went to the Agriculture Department to protest government food distribution to the hungry, but the demonstrators then went into the cafeteria, heaped their plates full with food and refused to pay the $299.62 cafeteria cheque. Still another demonstration, this one led by George Crow Flies High, a Hidatsa chief from North Dakota, marched on the Supreme Court and demanded to see Chief Justice Earl Warren. When their demands were not met, the demonstrators hauled down an American flag, smashed five windows of the building and then blamed it all on the CIA.

If Abernathy and his lieutenants are not successful in controlling their people away from Resurrection City, their control within the City is not much better. Whites, and especially a group of about 200 Mexican-Americans complained that the Negroes controlled the shantytown and bossed all others around. Abernathy had to make a pilgrimage to Reies Lopez Tijerina, leader of the Mexican-Americans to pacify some of the mounting tempers. It is quite obvious to all now that the campaign as visualized by Dr. King will not materialize. There will probably still be marches and protest meetings, but the effect will not be very large. The poor do not present a united front; in the beginning some of Abernathy's lieutenants drove around in Cadillacs while ostensibly helping to organize the poor and many feel that the whole demonstration is only a publicity stunt.

This is not necessarily so, but nevertheless, those really sincere and really poor have mostly left to return to their homes, while the elements now in the City are mostly the agitators and the young who do not really have a home to return to. But even if Abernathy can only gain the modest demands which are now before the Congressional subcommittees some progress will have been made. Any help that can be gotten for the poor and hungry is a step forward in the right direction. Unfortunately, there are many more steps to go before the situation in North America is such that there will not be anyone hungry or poor.

J. J. Bout.

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Personnel of a ship
5. —— Allen (comedian)
9. Task
10. Mississippi embankment
12. Thicket
13. Rose family plant
14. Cargo of a lake freighter
15. Comes up
16. Hawaiian bird
17. Discloses
19. Borders
21. Particle
25. Ghostlike
26. Regional
27. Pew or chair
28. Woolly
29. Articles
31. Presidential monogram
32. Showy
35. Permit
36. Frilled lace
37. Ablaze
39. Flower
40. Cooked, as a cake
41. Long-eared rodent
42. Raised

DOWN
1. Oklahoma Indian
2. Traveled on horseback
3. Unit of work
4. Tiny
5. Ostentation
6. Manuscript corrections
7. Miss Arden and others
8. Sand dune
9. Selects
11. Large worm
15. Land measures
17. Man from England
18. Consumed
20. Man's name
22. Tuber: So. Am.
23. Ragged
24. Warned
26. Escape
28. Rumanian coin
30. In that place
32. Friar's title
33. Luxuriant
34. Acts
35. Similar to
37. Warp-yarn
38. Distant

■	1	2	3	4	■	5	6	7	8	■
9					■	10				11
12					■	13				
14			■	■	15					
16		■	17	18				■	■	■
19		20				■	21	22	23	24
25					■	26				
27				■	28					
■	■	■	29	30				■	31	
32	33	34			■	■	35			
36					■	37	38			
39					■	40				
■	41				■	42				■

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Closing date is Friday before date of issue, but inserting of Class. Ads received on Monday before 10 a.m. will be attempted.

With deep gratitude to the Lord who gave and saved life, we are happy to announce the birth of our son

STANLEY ALEXANDER

born on May 31st, 1968.

Mr. and Mrs.
Ben van der Vliet.

2134 Fowler Drive,
Clarkson.

Gratefully we announce the birth of our daughter

EVELYNNE GAYLE

June 14, 1968.

A sister for Judy and Jamie.

Evert and Grace Kobes.

R.R. # 2, Ilderton (Ont.).

Mr. and Mrs. Pieter Veenstra, Maitland, Ont. are happy to announce the marriage of their daughter

DOROTHY
to
Drs. M. W. KEYZER

son of Mr. and Mrs. J. J. Keyzer of Vlaardingen, Holland.

The civil ceremony will take place in Amstelveen on June 24, 1968. The Church ceremony will be performed in the Brockville Chr. Ref. Church on June 29, 1968, 3 o'clock.

Rev. J. Klomps and Candidate J. Veenstra officiating.

Reception following the ceremony.

Mr. & Mrs. Dirk Geerlof of Smithville, Ont. are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

MARY
to
Mr. HENRY VEENSTRA

son of Mr. and Mrs. Gerrit Veenstra of Woodstock, Ont.

The wedding will take place D.V. on Saturday, the 6th of July, 1968 at three o'clock in the Riverside Christian Reformed Church, Wellandport.

Rev. A. VandeEnde officiating.

Mr. and Mrs. Hylke Posthumus of Owen Sound are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

LOUISE ANTINA
to
Mr. HENRY LISE

son of Mr. and Mrs. John Lise of Rothsay, Ontario.

The wedding will take place, the Lord willing, Saturday the sixth of July, 1968 at four o'clock p.m. in the Christian Reformed Church of Owen Sound.

Officiating Rev. D. A. Evans of Englewood, New Jersey.

Mr. & Mrs. S. Eygenraam of Brampton, Ont. wish to announce the forthcoming marriage of their daughter

LENA
to
Mr. WIEBE TJEPKEMA

son of Mr. & Mrs. P. Tjepkema of Burnaby, B.C.

The wedding will take place, the Lord willing, on July 13, 1968, 2 P.M. in the Second Christian Reformed Church, Steels Ave., Brampton, Ont.

Rev. P. M. Jonker officiating.

Future address: 3847 West 21st Ave., Vancouver, B.C.

SOLI DEO GLORIA

This is to inform our friends and acquaintances of two "happenings" in the Bakker family in the month of June.

1st of June was the 30th wedding anniversary of the parents (grandparents).

29th of June is the date set for the wedding of the youngest daughter (sister, aunt)

IENE (Ywina Sittina)
to
JOHN FROGLEY

of Saulte St. Marie.

The marriage ceremony will be performed by the Reverend A. Kuyvenhoven in the Emmanuel College Chapel of the University of Toronto, beginning at 16.00 p.m.

103 Sunning Hill Ave.,
Hamilton, Ont.:
J. W. Bakker and
H. E. Bakker-Bruins.

Montclair, Calif.:
Fred, Ineke, Craig, Brent
Wisse.

Toronto, Ont.:
John, Jennifer, Kristen
Bakker.

Kingston, Ont.:
Gerry, Ann-Marie Bakker.

Hamilton, Ont.:
Martin Bakker.
Irene Bakker.

With thankfulness to the Lord we wish to announce the 40th wedding anniversary of our beloved parents

EGBERT MENNEGA
and
GRACE MENNEGA-VANDALEN

on June 29, 1968.

We pray that the Lord may spare them for each other and for us.

Ann Mennega,
Tokyo.

Al and Betty Mennega,
Sioux Center, Iowa.

Harry and Joan Mennega,
Hamilton, Ontario.

Lyle and Gert Christensen,
Fruitport, Mich.

Jim and Grace Wilms,
Belleville, Ont.

725 Delaware St., S.E.,
Grand Rapids, Mich. 49506.

We are thankful to the Lord for the 35th wedding anniversary of our dear parents and grandparents, the Lord willing on June 30th, 1968.

KLAAS DROST
and
ANNEGJE DROST—DOOSJE

Their grateful children:

Jo and Chris,
Moorefield, Ont.

George and Susan
Drayton, Ont.

John and Bertha,
Moorefield, Ont.

Herman and Pat,
Waterloo, Ont.

Wayne and May,
London, Ont.

Jake and Ina,
Kitchener, Ont.

Janet,
Drayton, Ont.

and grandchildren.

Beetgumermolen 1943 — July 1 — R.R. # 2, St. Anns 1968

With the Lord willing we wish to announce the twenty-fifth wedding anniversary of our beloved parents and grandparents

GERLOF VAN MARRUM
and
TRYNTJE VAN MARRUM,
nee ROUKEMA

May God bless them for each and for us in the years to come.

Their children:

Frances,
Dunnville.

Clarence,
Windsor.

Bill & Frieda Schurer,
(William James),
Dunnville.

Harry,
Jeltje Anna,
St. Anns, Ont., Canada.

Open house at 8 o'clock, Wellandport Community Hall.

Voor alle blijken van medeleven ons betoond de 14de juni j.l. onze hartelijke dank!

Fam. W. Kistemaker.
Hamilton, Ont.

A sincere Thank You to all our friends and relatives for the good wishes and tokens of friendship and love we did receive on our 45th wedding anniversary on June 1st.

Mr. and Mrs. John Bouwers-
Flokstra.

Athens, Ont.

Mr. & Mrs. H. J. Kits express their thanks to God and their deep appreciation to everyone who remembered them on their 40th wedding anniversary. It will be remembered.

Red Deer, Alta.

Vanuit Holland ontvingen wij het bericht dat op 14 juni 1968 de Here heeft opgenomen in Zijn Vaderhuis, onze geliefde man, vader, grootvader en overgrootvader

HENDRIK BATTERINK,

op de leeftijd van 84 jaar.

Het was zijn begeerte om ontbonden te worden en met Christus te zijn.

Dalfsen, Holland:
H. Batterink—
v. d. Berg.

Curries, Ont.:
G. Zantingh—
Batterink.
P. Zantingh.

Wyoming, Ont.
L. Batterink,
F. Batterink—Helmus.

Holland:
G. Kroon—Batterink.
A. Kroon.
W. v. Pijkeren—
Batterink.
Jac. v. Pijkeren.
J. Stolte—Batterink.
J. Batterink.
H. Batterink—
Postuma.

Juni 1968.

God suddenly took unto Himself our dearly beloved father and grandfather

HANS VAN DYKE,

at the age of 53 years, beloved husband of Anna Visser.

Psalm 23.

Bowmanville:
Michael and Lydie.

Georgetown:
Peter and Winda,
Sheila Lynne.
Hughie and Nel.

Brampton:
Grace (Mrs. Raum)
and Bill.

R.R. 3, St. Mary's, Ont.

After an illness of four weeks it has pleased the Lord to take away our dear brother-in-law and uncle

ANCO NIENHUIS,

beloved husband of Wijke Nienhuis, nee VanderVeen.

May the God of all comfort strengthen her in her bereavement.

Leeuwarden, Ned.:
Mr. P. VanderVeen.

Leeuwarden, Ned.:
Miss A. VanderVeen.

Leeuwarden, Ned.:
Mr. & Mrs.
J. VanderVeen.

Orillia, Ont.:
Mr. & Mrs.
K. VanderVeen.

Brampton, Ont.:
Mr. & Mrs.
S. Grasman.

San Jose, Calif.:
Mr. & Mrs.
S. VanderVeen.

New Zealand:
Mr. H. VanderVeen.

Brampton, Ont.:
A. VanderVeen.

Simcoe, Ont.:
Mr. & Mrs.
J. VanderVeen.

Brampton, Ont.
June 19, 1968.

Spontane Meldingen

Het is inderdaad verbluffend - Nog nooit zo'n goede winter gehad - Werking is werkelijk perfect - Resultaten geweldig - De knieën weer dun, de pijn is over - Suikervrij, prachtig resultaat - Het ongelooflijke is gebeurd - De maagzweer is weg - Dokter vond het een wonder, enz. enz.

Florakruiden tegen alle slepende ziekten. Meldt Uw ziekte aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

CARPENTER, CONSTRUCTION WORKER or TRUCK-BODY-BUILDER needed

A PERSON WITH EXPERIENCE IN ARC WELDING WOULD BE PREFERRED.

Good wages and benefits.

Walinga Body & Coach Limited

R.R. # 5 — GUELPH, ONTARIO — 519-824-8520

Where was the Christian Political Action ?

On June 25 the Canadian electorate will once again decide, whether it wants "to be governed by men of God or by tyrants", as William Pitt Jr. defined it so distinctly.

But who is so naïve to suppose that a man's religion has something to do with his political action and furthermore, where are the Members of Parliament today who are speaking up from their Christian conviction? True, there may be only a few, but what about these few Christian politicians. How many Christians are supporting them? How many take part in any Christian political action? Oh yes, we have plenty excuses: "As a Christian I cannot support any of the existing political parties", "politics is for the birds" . . . "I don't know the candidates" . . . "I am waiting till a Christian political party is formed" . . .

But aren't we making a big mistake? Wasn't it God's purpose for our lives to love and serve God and our neighbour? Judging from the reactions I see around me, it strikes me that the spirit of apathy and lethargy is very much upon us.

Maybe we are losing perspective of God's authority and power over against the worldly powers. Maybe the spirit of self-sufficiency and materialism has caught upon us.

But we are surely loosing out on any evident signs of any Christian political grassroots approach towards the forming of a Christian political party.

What happened in Alberta? When Mr. Trudeau called an election it caught Mr. Robert Thompson in the middle of a stage of reorientation on political objectives and basis. Groups in Edmonton and Calgary had urged Mr. Thompson to convene a political workshop and seminar to spell these out; and a date and place were already set when the election was called. It could have become the launching-pad of a Christian political party, depending on how strong the Christian element in these groups had represented itself.

Mr. Thompson had been asked to become a Conservative candidate by two constituencies. He declined, but knew that he could not run as a Socred or Social Conservative. Mr. Manning was consulted by him, then Thompson made his decision. Rather than going independent he declared himself — after thorough consultation of his constituency — a new Tory candidate for the nomination in his own riding.

The developments since then resulted in an unprecedented situation, of Alberta Social Crediters not fielding any candidates except in three ridings.

This article came in too late to be placed in last week's issue. However, we still publish it, since the message is timely. —Editor

A strong concern of losing by default the battle in this nation against creeping state-ism, bolstered by socialist ideologies, was behind all this.

In Calgary a new political group has been formed to pressure political parties and candidates to stand on the principle that personal freedom is a God-given right and that all authority is from God. Concerned members of the Christian Action Foundation have been working together in this group, helped writing their statement of belief and wrote hand-out literature election issues like National Unity and "Economic Deterioration".

It must be seen as a feeble attempt to make our Christian influence felt in our city and one of the results has been the seeking of a court injunction on Medicare, before it goes into effect July 1.

One message comes out loud and clear: As Christians we ought to crystallize a biblical political creed for further action and implementation of our Christian mandate in this field. In the meanwhile the involvement of Christians in existing political parties should be welcomed as a justified constitution to the welfare of this Nation.

F. H. Verhoeff.

---

275 ACRES

25 mijl vanaf Hamilton. Melkcontract, grote barns, Holstein vee. Barn voor zeugen. Alle nodige machinerieën. 4-slaapkamer huis aan highway. Kleigrond.

$85,000.00. $30,000.00 down.

Jack Bylsma
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

DANI
Real Estate Limited
432 Dundas Street
WOODSTOCK, ONTARIO

Looking for a Farm?

We have them all ,big or small. Oxford County's best farmland.

2 Poultry farms with good income.

100 Acre farm with or without stock and implements. 10,000 will handle. 8 miles from Woodstock.

200 Acre farm, very good.

300 Acre farm, asking price, $95,000.

225 Acre farm with or without stock and implements.

1,000 Acre, good buildings, fully equipped.

Many more to choose from.

For further information, please contact

ALBERT VANDERKOOI
at 537-6601
or residence 423-6443
or
JACOB FEENSTRA
at 537-6601
or residence 539-9300

Voor een geslaagde vakantie met de hollandse gezelligheid.

"Little Europe Resort"
BRACEBRIDGE, MUSKOKA

Cottages te huur tegen redelijke prijzen. Uitstekende kampeer-, zwem- en visgelegenheid. (Ideaal voor groepskampen.) R. S. Bakema. Tel. 645-2738.

"Little Europe" vindt U 8 mijl ten O. van highway No. 11 aan de Vankoughnet Road, ongeveer 7 mijl ten N. van Gravenhurst en voorbij de Muskoka Airport. Plm. 35 mijl van Chr. Ref. Church in Orillia.

---

for the largest selection
friendly service
and trustworthy advice:

The Family Bookstore
Burlington

(Gerald Denbok, proprietor)
468 Brant St., Burlington, Ont.
Phone 637-9151
Opposite the A & P store
Free parking in rear of store

WHY PAY RENT?

$20,900.00 full price with only $3,000.00 down required.

Spacious 3-bedroom home with attached garage.

Good Central Burlington location close to everything.

Safe street for children.

Vraag ons geheel vrijblijvend om inlichtingen over dit, zowel als andere huizen in Burlington en omgeving.

HENRY DEN BOK

Office: 637-3883 — Huis: 634-9483

Vertegenwoordiger voor

KRONAS

REAL ESTATE & INS. LTD.
442 Brant St., Burlington, Ont.

FOREST, ONTARIO
CHRISTIAN REFORMED CHURCH

INVITES YOU TO WORSHIP WITH US

Near camping facilities on Lake Huron (Southern Tip). Pinery and Ipperwash Provincial Parks.

Rt. 21—On the Corner North of Forest, Ontario.

10:00 a.m. and 3:00 p.m. services.

APARTMENT FOR RENT

Living/diningroom, bedroom, kitchen and bathroom. Fridge & stove. Heat & hydro included. Phone 389-4011, Hamilton.

Geef Uw

ADRESVERANDERING

steeds tijdig op
aan de
Administratie van

CALVINIST-CONTACT

TEACHERS WANTED

TEACHER WANTED

Intermediate grade. Position offers country living and Metropolitan advantages. Apply: Holland Marsh Christian School, % Mr. E. Baker, Principal, R.R. 2, Newmarket, Ont.

The Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in urgent need of

THREE TEACHERS

to fill positions in grade 1, grade 2 and grade 4. Ideal teaching conditions in a beautiful area. Please contact Mr. H. Bakker, P.O. Box 2117, Smithers, B.C.

Belleville District Christian School invites applications from

TEACHERS

for the primary grades. Please send applications to the principal, Mr. J. Wilms, 192 North Front St., Belleville, Ontario.

THE VICTORIA CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY invites applications for its primary grades

TEACHING VACANCY

Please address your application to Mr. H. Van Huizen, Principal, 661 Agnes Street, Victoria, B.C.

Lacombe Christian School will be expanding to six rooms and will require

THREE TEACHERS

for the next school term; grades 1 & 2; 3 & 4; 5 & 6. Apply to Mr. W. Wildeboer, Lacombe Christian School, Box 434, Lacombe, Alberta.

The Knox Christian School in Bowmanville needs one more

TEACHER

for the middle grades. Please send reply to Mr. H. Kobes, R.R. 1, Bowmanville, Ont. stating age, experience etc.

The Edmonton Christian School Society is in need of a 1st grade and a 7th grade (departmentalized math-science)

TEACHER

for the fall term. If interested please write Mr. H. Konynenbelt, 3646 - 110 Avenue, Edmonton, or call collect (403) 479-4171 days, 474-4440 evenings.

"Red Deer Christian School"
The Red Deer Christian School Society requires

2 (TWO) TEACHERS

for its school which will be opened Sept. 1968. Please sent applications to the President Mr. G. Ouwens, 3935 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

Houston Christian School still needs

A TEACHER

for grades 1 & 2, beginning Sept. 1, '68. This is a modern 8 grade 4-room school, 2 grades per room. For further information and/or application, please contact John Vander Ploeg, secretary, Box 250, Houston, B.C.

Canadian Scene:

HOE HET ALLEMAAL BEGONNEN IS

(Canadian Scene) — De presidente van Canadian Scene, Mrs. B. B. Osler is onlangs geïnterviewd tijdens de "Betty Kennedy Show" van het radiostation CFRB. Hierbij heeft Mrs. Osler verteld hoe Canadian Scene is ontstaan en zij deed een beroep op de luisteraars om fondsen beschikbaar te stellen voor de voortzetting van dit werk. Hieronder volgt een samenvatting van Mrs. Osler's gesprek met Betty Kennedy en een van de brieven die zij ontvangen.

Om een beeld te geven van de noodzaak van een organisatie als Canadian Scene moeten we U mee terug nemen naar het jaar 1950. Op een middag bezochten Mrs. Douglas Jennings, de vice-presidente van Canadian Scene, en ik een Current Events vergadering in Toronto. De spreker was luitenant-kolonel ohn Gellner van de RCAF. Mr. Gellner die in 1939 uit Tsjecho-Slowakije naar Canada emigreerde, is thans schrijver, lector, en een van de directeuren van Canadian Scene. Hij heeft Engels geleerd door naar de bioscoop te gaan en zowel de middag- als de avondvoorstellingen bij te wonen. Er waren toen vrijwel nog geen Engelse lessen voor immigranten. Mr. Gellner vertelde ons over de verschrikkelijke eenzaamheid van de immigrant, de taalmoeilijkheden, het gebrek aan kennis van de Canadese gewoonten en zeden en het Canadese leven in het algemeen. Het ergste was nog dat de Communisten eigenlijk de enigen waren die werkelijk moeite deden om in contact te komen met nieuwe immigranten — zij ontmoetten hen op de stations, reisden zelfs mee in de trein, gaven hen propagandapamfletten, waarin zij hen uiteraard hun beeld gaven van Canada.

Mrs. Jennings en ik vroegen hem wat er gedaan kon worden om hier verandering in aan te brengen. Het advies was om een krant te publiceren in vier of vijf verschillende talen. Wij trokken ons de situatie zo erg aan dat we besloten de koe bij de horens te nemen. Op de een of andere manier hoorde Stephen Davidovich van onze plannen. De heer Davidovich is van Russische oorsprong en was toendertijd hoofd van de Community Programmes afdeling van de regering van Ontario. Thans is hij een directeur van Canadian Scene. Hij vroeg ons: "Waarom zoudt U een krant beginnen als er al bladen in allerlei talen bestaan? Waarom werkt U niet met hen samen?" Ik zal nooit die eerste vergadering vergeten met de 14 redacteuren die we bij mij thuis hebben gehouden. Sommigen van hen waren pas een paar maanden in Canada en hun kennis van de Engelse taal was erg beperkt. Zij hadden echter geen gebrek aan woorden om ons hun problemen te vertellen. Bruna Tenhunen woonde hier al veel langer. Hij vertelde ons dat dit de eerste keer was in 25 jaar dat een Engels sprekende Canadees naar voren was gekomen om hulp te bieden. Wij boden hen aan om hen van artikelen te voorzien, geheel gratis en in hun eigen taal vertaald — onder voorwaarde dat wij de fondsen die er voor nodig waren konden krijgen en dat de donaties die voor dit werk beschikbaar gesteld zouden worden afgetrokken mochten worden van het belastbaar inkomen. Sommigen van de redacteuren verlieten de vergadering met tranen in hun ogen.

Mrs. Jennings en ik brachten daarna een bezoek aan Ottawa. Wij spraken met ministers en met immigratie en belastingautoriteiten. Wij spraken met RCMP beambten die zeiden dat "een dergelijk programma had 25 jaar geleden al op touw gezet moeten worden". We hebben toen ook gesproken met andere organisaties die zich bezig hielden met het verlenen van hulp aan immigranten om ons er van te overtuigen dat we niet bezig waren hun werk over te nemen, en om te zien of zij dit werk wellicht ter hand wilden nemen. Toen ze verschrikt zeiden dat dit een veel te groot, te moeilijk en te duur project was voor hen, besloten wij door te zetten.

Het eerste probleem was: geld! We zullen altijd dankbaar blijven voor de hulp die ons werd aangeboden door Imperial Oil, Massey Ferguson, Atibiti, Eaton's en Simpson's. Reeds gedurende 17 jaar hebben deze firma's ons financieel gesteund. Met de $5000 die wij van deze firma's kregen verkregen we in Februari 1951 rechtspersoonlijkheid in het kader van de Dominion Companies Act. Ons eerste nummer werd in april van dat jaar gestuurd aan 31 bladen in zeven talen. (Thans wordt Canadian Scene gestuurd aan 90 bladen en 23 radiostations.) Verzoeken om financiële bijstand, die over geheel Canada werden uitgestuurd, hadden de steun van tal van organisaties en ondernemingen. De afdelingen van I.O.D.E. achtten Canadian Scene van zulk een belang dat zij van het begin af aan financieel hebben gesteund.

Er werd een comité van 10 mensen opgericht, bestaande uit dames en heren, er werd een redactrice aangesteld en een secretaresse. Een grote maatschappij stelde een penningmeester te onzer beschikking en zorgde er voor dat de boeken bijgehouden werden. Een advocaten firma stelt een secretaris beschikbaar zodat we ook niet in moeilijkheden raken wat de vereisten van de Corporation Act betreft en ieder jaar vragen we aan een bekende zakenman om brieven voor ons te schrijven met verzoeken om financiële bijstand. Er zijn aan die campagnes geen kosten verbonden. Alles wordt echter duurder en onze kosten bedragen thans $28.000 per jaar, terwijl onze inkomsten niet in dezelfde mate zijn toegenomen.

Ad Hoc Committee in The Netherlands Proposes Gravamen to Reformed Ecumenical Synod

Following upon the death of Martin Luther King and an article in Trouw by Dr. J. Verkuyl who said that now something must be done by Reformed churches, a group of 45 persons of the Reformed Churches in the Netherlands (Gereformeerde) have constituted an ad hoc committee and drafted a protest (gravamen) to be sent to the Reformed Ecumenical Synod regarding its position on race relations.

Advancing the consideration that in international niveau the Reformed churches are the only ones which have not declared against judging a fellow man on the basis of his color or 'race', the committee proposes to the classes (presbyteries) of the Reformed Churches in the Netherlands that they ask the RES to speak a word that will remove all uncertainty. The draft notes that the decisions of the RES in 1958 and 1963 have given occasion to a defense of the race policy of South Africa and permitted one of the RES member churches to condemn Dr. Martin Luther King and his non-violent struggle.

The Draft proposes that the Reformed Ecumenical Synod declare (1) that the concepts 'race', 'separateness' ('eigensoortigheid'), etc. are pieces of 'natural theology' and therefore should be unmasked as myths; (2) that to accord even a secondary concern to social differences in the church is in conflict with the essence of the gospel, inasmuch as in Acts 15 all differences, no matter how much weight they carry in social life, must give way to the visible unity of the church in the unity at the table of the Lord; (3) that inasmuch as marriage rests on a *mutuus consensus* (mutual agreement) the church only concern is to see that no one is restricted in his christian freedom because of his 'race'; (4) that civil authorities lack the right to apply the norms of love and justice in any other way, with an eye to the social circumstances they created or sanctioned, than they would do without those circumstances; (5) that it is the calling of the church to lead the way in the irrevocable integration of the world so that the church may live out of faith in Him who in his incarnation removed the last obstacle for the encounter of man with man; (6) that love to the neighbor does not lie first of all in beneficence toward and the training of the neigbor but in the recognition that the neighbor is always our neighbor in an absolutely equal way.

The Reformed Ecumenical Synod, both in 1958 and in 1963, although it adopted statements on race, considered that it had not said all that was necessary to say on the matter, and appointed committees for further study. A lengthy report, with four sets of differing recommendations will be considered at the meeting of the RES in August.

(RES NE 5/28/68)

What about a subscription of CALVINIST-CONTACT for the Wedding Anniversary of Mom and Dad, or for a Birthday present?

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT,
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

....

I like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13.00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheuqe 15¢ extra.

Een premie boek als beloning!

Wij stellen het ten zeerste op prijs wanneer U ons helpt het aantal abonnees te vermeerderen. Daarom zenden wij U gratis een premieboek voor het werven van een nieuwe abonnee. De enige bepaling is dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt!

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp. Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktjik van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl. Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

GODS WERELDPLAN EN DE EVOLUTIE, Dr. H. J. Flipse.
Het moderne onderwijs beweert: godsdienst is een kwestie van geloof en dat heeft met wetenschap niets te maken.
Wil men echt wetenschappelijk de waarheid benaderen, dan moet men met God rekening houden.

GESPREKKEN ACHTER HET GORDIJN, P. Terpstra.
De schrijver is een journalist en schreef reisreportages uit binnen- en buitenland. Dit boek geeft een belangwekkende reportage van zijn ontmoetingen achter het ijzeren gordijn.

DE GEHEIMZINNIGE VLAM, Jelles Limburg.
De schrijver, die bekend staat als een goede schrijver, heeft dit meeslepend verhaal geschreven. Hij weet wat er in het hart van een liefhebbende jonge vrouw kan omgaan.

PA BAKKER EN ZIJN OMGEVING, P. Mons.
In Pa Bakker zien wij onszelf in ons gewone door-de-weekse pak. Echt een boek ter opvrolijking van uzelf en uw vrienden.

DE ONBEREIKBARE PLANEET, H. Greven.
Een ruimtevaart roman. De gebeurtenissen in Azië en de toenemende macht van een communistisch China hebben de schrijver geïnspireerd tot een toekomstbeeld dat huiveringwekkend zou zijn, ware het niet dat de schrijver ons tegelijkertijd diep doordringt met het besef dat er boven de absolutering van het kwade een andere Macht staat.

DE MODERNE ROMAN IN OPSPRAAK, C. Rijnsdorp.
De schrijver is een litterair mens. In 1965 ontving hij het eredoctoraat in de letteren aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. "De Moderne roman in opsraak" bevat een keuze uit zijn talrijke kritieken over de moderne litteratuur.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU (zesde druk), door ds. J. Overduin.
Tijdens de bezetting heeft de bekende ds. J. Overduin ruim anderhalf jaar gevangen gezeten in vier gevangenissen en twee concentratiekampen. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen op een sobere en zakelijke wijze.

DE GEHEIME OPDRACHT, door J. E. Hunter.

'T BEGON ONDER MELKENSTIJD, door G. J. Peelen (17e druk). De belevenissen van Jan Peelen, de broer van de schrijver, die op grond van zijn daden in de slag om Arnhem de Militaire Willemsorde kreeg.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gave om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk)
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (Dr. P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eijkman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn.)

HET UILEN-NEST, door W. Schippers.

Voor twee abonnees:

DE LEGE PLAATS, door Annie Oosterbroek-Dutschun. (Derde druk.)
Een mooie roman van een bekende Nederlandse schrijfster.

BONUS BOOKS (English)

For one subscriber:

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. The booklet portrays humility, courage and devotion.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

For two subscribers:

SVETLANA, THE INCREDIBLE STORY OF STALIN'S DAUGHTER, by Martin Ebon. (With twenty-one photographs.)
Here, for the first time, is the unique story of — her soul-searching, heartrending decision to abandon her children and escape to the West — her mother's hideous suicide — her lonely Kremlin childhood — her father's strange death — her three ruined marriages.

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.

WORLD AFLAME, by Dr. Billy Graham.
The most important book Dr. Graham has written.

UNCLE TOM'S CABIN, by Harriet Beecher Stowe.
This thrilling story, with the dramatic episode of Eliza's escape, is a classic, which moves any reader.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author, a native from Toronto, tells in her first novel, Least of all saints, how Andrew Connington, pastor of a fashionable Toronto church must bring his natural desire into line with the dedicated profession he has chosen.